PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2007. gada 12. septembrī *

Lieta T-60/05

Union française de l'express (UFEX), Ruasī Francijā [*Roissy-en-France*] (Francija),

DHL Express (France) SAS, iepriekš — *DHL International SA*, Ruasī Francijā,

Federal express international (France) SNC, Ženvilljēra [*Gennevilliers*] (Francija),

CRIE SA, Anjēra [*Asnières*] (Francija),

ko pārstāv E. Morgans de Riverī [*É. Morgan de Rivery*] un Ž. Derenns [*J. Derenne*], *avocats*,

prasītājas,

* Tiesvedības valoda — franču.

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja A. Bukē [*A. Bouquet*] un O. Beinē [*O. Beynet*], pēc tam — Bukē un V. di Buči [*V. Di Bucci*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Chronopost SA, Isīlemulinē [*Issy-les-Moulineaux*] (Francija), ko pārstāv D. Berlēns [*D. Berlin*], *avocat*,

un

La Poste, Parīze (Francija), ko pārstāv H. Lēmans [*H. Lehman*], *avocat*,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2004. gada 19. novembra Lēmumu *SG-Greffe* (2004) D/205294, ar kuru noraidīta sūdzība, ko prasītājas iesniegušas pret Francijas pastu un Francijas valdību attiecībā uz Francijas eksprespasta tirgu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] un I. Pelikānova [*I. Pelikánová*],

sekretāre K. Poheca [*K. Pocheć*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2007. gada 26. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

1. *Lietas dalībnieki*

1 Prasītājas ir adresātes Komisijas 2004. gada 19. novembra lēmumam, ar kuru noraidīta prasītāju sūdzība saistībā ar starptautiskā eksprespasta Francijas tirgu.

2 *Union française de l'express* (turpmāk tekstā — "*UFEX*"), kas līdz 1997. gadam tika dēvēta par *Syndicat français de l'express international* (turpmāk tekstā — "*SFEI*"), ir Francijas tiesībām pakļauta profesionāla apvienība, kas apvieno gandrīz visas sabiedrības, kuras piedāvā eksprespasta pakalpojumus, un starp kurām ir arī trīs pārējās prasītājas.

3 *La Poste française* [Francijas pasts] (turpmāk tekstā — "*La Poste*"), sākot ar 1985. gada beigām un 1986. gada sākumu, savu eksprespasta pakalpojumu, kas līdz tam piedāvāti ar nosaukumu "Postadex", vadību ir uzticējusi *Société française de messagerie internationale* (turpmāk tekstā — "*SFMI*"). Šīs sabiedrības kapitāls ir sadalīts starp *Sofipost* (66 %), finanšu sabiedrību, kas 100 % apmērā pieder *La Poste*, un *TAT Express* (34 %), gaisa transporta sabiedrības *Transport aérien transrégional* meitas sabiedrību.

4 1992. gadā tika mainīta *SFMI* īstenoto eksprespasta aktivitāšu struktūra. *Sofipost* un *Transport aérien transrégional* izveidoja jaunu sabiedrību — *Chronopost SA*, kurā tām joprojām piederēja, attiecīgi, 66 % un 34 % akciju. *Chronopost* nodarbojās ar *SFMI* aktivitātēm valsts ietvaros, savukārt pati *SFMI* saglabāja darbību starptautisko daļu. *Chronopost*, izmantojot pilnvaru, vadīja starptautiskā eksprespasta darbības par labu savai pilnvarotājai. Kopš 1997. gada *Sofipost* (kas 2001. gadā kļuva par *Geopost*) 100 % apmērā kontrolē *Chronopost*.

5 *SFMI* papildināja savas eksprespasta darbības ar *Global Delivery Express Worldwide France*, operatora *Global Delivery Express Worldwide* (turpmāk tekstā — "*GDEW*") meitas sabiedrību Francijā. *GDEW* ir kopuzņēmums, kas apvieno Austrālijas sabiedrību *TNT*, *La Poste* un Vācijas, Kanādas, Nīderlandes un Zviedrijas pastus. Šo koncentrāciju ir atļāvusi Komisija ar 1991. gada 2. decembra lēmumu, ar kuru koncentrācija ir atzīta par saderīgu ar kopējo tirgu (IV/M.102 — *TNT*/*Canada Post*, *DBP Postdienst*, *La Poste*, *PTT Post* un *Sweden Post*) (OV C 322, 19. lpp.; turpmāk tekstā — lēmums "*GD NET*"), pamatojoties uz Padomes 1989. gada 21. decembra Regulu (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (OV 1990, L 257, 13. lpp.). *GDEW* 1994. gada 28. jūlija apvienošanās rezultātā absorbēja *SFMI* un tā tādējādi šajā laikā no juridiskā statusa viedokļa izbeidzās. 1996. gadā *La Poste* izstājās no *GDEW*.

6 Turpmāk šajā spriedumā nosaukums "SFMI-Chronopost" tiek izmantots, lai apzīmētu *La Poste* meitas sabiedrību, kas darbojas starptautiskā eksprespasta jomā.

2. *1990. gada 21. decembra sūdzība*

7 Savā 1990. gada 21. decembra sūdzībā *SFEI* apgalvoja, ka Francijas valsts pretlikumīgi subsidēja *SFMI-Chronopost* starptautiskā eksprespasta jomā. Neformālā sanāksmē, kas 1991. gada 18. martā tika noturēta starp *SFEI* pārstāvjiem un Komisiju, tika izvirzīts jautājums par iespējamu *La Poste* kā uzņēmuma izdarītu EKL 82. panta pārkāpumu, Francijas valsts izdarītu EKL 86. panta pārkāpumu, un EKL 3. panta g) apakšpunkta pārkāpumu, kā arī EKL 10. un 82. panta pārkāpumu.

8 Attiecībā uz EKL 82. pantu — *SFEI* sūdzējās par loģistiskās un komerciālās palīdzības, kādu *La Poste* esot sniegusi savai meitas sabiedrībai, nosacījumiem. *La Poste* izdarītā ļaunprātīgā izmantošana esot izpaudusies tādējādi, ka tā ļāvusi savai meitas sabiedrībai izmantot savu infrastruktūru ar neparasti labvēlīgiem nosacījumiem, lai paplašinātu dominējošo stāvokli, kas tai bija pasta pamatpakalpojumu tirgū, arī attiecībā uz saistīto starptautiskā eksprespasta tirgu. Šī ļaunprātīgā rīcība esot izpaudusies kā savstarpējas subsīdijas par labu *SFMI-Chronopost*.

9 Ievērojot, no vienas puses, EKL 86. pantu un, no otras puses, EKL 3. panta g) apakšpunktu, kā arī EKL 10. un 82. pantu, *SFEI* apgalvoja, ka pamats *La Poste* pretlikumīgajām darbībām, palīdzot savai meitas sabiedrībai, esot meklējams virknē Francijas valsts izdotu instrukciju un vadlīniju.

3. *Komisijas 1992. gada 10. marta vēstule*

10 Ar 1992. gada 10. marta vēstuli Komisija darīja *SFEI* zināmu, ka tā nav iecerējusi turpināt savu izmeklēšanu saskaņā ar EKL 82. pantu. *SFEI*, kā arī trīs tās biedri, proti, *DHL International* (tagad — *DHL Express (France) SAS*, turpmāk tekstā — "*DHL*"), *Service Crie* (turpmāk tekstā — "*CRIE*") un *May Courier*, iesniedza prasību atcelt lēmumu, ko Komisija pieņēmusi ar šo vēstuli. Ar 1992. gada 30. novembra rīkojumu lietā T-36/92 *SFEI* u.c./Komisija (*Recueil*, II-2479. lpp.) Pirmās instances tiesa šo prasību noraidīja kā nepieņemamu.

11 Ar 1994. gada 16. jūnija spriedumu lietā C-39/93 P *SFEI* u.c./Komisija (*Recueil*, I-2681. lpp.) Tiesa šo rīkojumu atcēla un lietu nosūtīja atpakaļ izskatīšanai Pirmās instances tiesā. Ar 1994. gada 4. augusta vēstuli Komisija atsauca apstrīdēto lēmumu un informēja sūdzības iesniedzējas, ka to sūdzības izskatīšana turpinās.

4. *1994. gada 30. decembra lēmums noraidīt sūdzību*

12 Ar 1994. gada 30. decembra lēmumu Komisija noraidīja sūdzību, ciktāl tā attiecās uz EKL 82. pantu Kopienas interešu neesamības dēļ, pamatojot ar to, ka nebija pietiekamu pierādījumu, ka apgalvotie pārkāpumi turpinātos. *SFEI*, *DHL*, *CRIE* un *May Courier* iesniedza prasību atcelt tiesību aktu, kuru Pirmās instances tiesa noraidīja ar 1997. gada 15. janvāra spriedumu lietā T-77/95 *SFEI* u.c./Komisija (*Recueil*, II-1. lpp.).

13 Pēc apelācijas iesniegšanas, Tiesa šo spriedumu atcēla un lietu nosūtīja atpakaļ izskatīšanai Pirmās instances tiesā (1999. gada 4. marta spriedums lietā C-119/97 P *UFEX* u.c./Komisija, *Recueil*, I-1341. lpp.).

14 Pēc tam, kad Tiesa bija lietu nosūtījusi atpakaļ, Pirmās instances tiesa atcēla lēmumu, ar kuru noraidīta sūdzība (Pirmās instances tiesas 2000. gada 25. maija spriedums lietā T-77/95 *UFEX* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2167. lpp.). Pēc šī sprieduma Komisija atsāka sūdzības izskatīšanu.

5. *Procesi valstīs*

15 Paralēli procesam Komisijā, prasītājas 1990. un 1996. gadā Francijas Konkurences padomē iesniedza sūdzības par *La Poste*, *Sofipost*, *SFMI-Chronopost* un *Transport aérien transrégional*, kurās tās ziņoja par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, pārkāpjot Francijas konkurences tiesības laika periodā no 1986. līdz 1996. gadam. Francijas Konkurences padome atlika lietas izskatīšanu, gaidot Komisijai iesniegtās sūdzības izskatīšanas iznākumu. 2005. gadā prasītājas savas sūdzības atsauca.

16 1993. gadā *SFEI* un daži tās biedri *Tribunal de commerce de Paris* [Parīzes Tirdzniecības tiesā] iesniedza prasību par zaudējumu un nokavējuma procentu atlīdzību pret *La Poste*, *Sofipost*, *SFMI-Chronopost* un *GDEW France*, balstoties uz atbildību par deliktu (negodīga konkurence) sakarā ar EKL 82. panta pārkāpumu un par tāda atbalsta saņemšanu, kas piešķirts, pārkāpjot EKL 88. panta 3. punktu. 1999. gadā *Tribunal de commerce* prasību noraidīja, ciktāl tā attiecās uz pamatiem saistībā ar valsts atbalstu. Attiecībā uz pamatiem saistībā ar dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, tā 2000. gadā apturēja lietas izskatīšanu, gaidot Komisijas lēmumu.

6. *Apstrīdētais lēmums*

17 Ar 2004. gada 19. novembra Lēmumu SG-Greffe (2004) D/205294, ar kuru noraidīta prasītāju iesniegtā sūdzība par *La Poste* un Francijas valdību attiecībā uz Francijas starptautiskā eksprespasta tirgu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"), Komisija no jauna noraidīja sūdzību Kopienas interešu neesamības dēļ. Šis lēmums skar vienīgi tos lietas materiālos ietvertos pamatus, kas attiecas uz EKL 82., EKL 86., EKL 3. un EKL 10. pantu.

18 Šajā lēmumā Komisija, pirmkārt, konstatēja, ka attiecīgās darbības bija izbeigtas (apstrīdētā lēmuma 48.–63. punkts) un, otrkārt, ka *La Poste* varbūtējām pret konkurenci vērstajām darbībām nav bijušas paliekošas sekas (apstrīdētā lēmuma 64.–121. punkts). Treškārt, Komisija pārbaudīja, vai pastāv pietiekamas Kopienas intereses, lai turpinātu sūdzības izskatīšanu. Komisija norāda, ka situācijā, kad attiecīgās darbības ir izbeigtas 1991. gadā un tām nav bijis paliekošu seku tirgū, tai, veicot savu vērtējumu par Kopienas interesēm, nav jāizvērtē ne varbūtējā pārkāpuma smagums, ne tā ilgums. Komisija izskaidro, ka, rūpējoties par labu pārvaldību, tā tomēr ir izvērtējusi sūdzības iesniedzēju argumentus šajā sakarā.

19 Komisija secināja, ka Kopienas intereses nepastāv, un uz šī pamata noraidīja sūdzību.

7. *Lēmums par sūdzības sadaļu, kas attiecas uz valsts atbalstu*

20 Attiecībā uz sadaļu par valsts atbalstu — Komisija ar 1997. gada 1. oktobra Lēmumu 98/365/EK par atbalstu, ko Francija piešķīrusi *SFMI-Chronopost* (OV 1998, L 164,

37. lpp.; turpmāk tekstā — "1997. gada lēmums"), konstatēja, ka pasākumi, uz kuriem attiecas sūdzība, nav valsts atbalsts par labu *SFMI-Chronopost*.

21 Pēc prasības par tiesību akta atcelšanu, ko cēla prasītājas, Pirmās instances tiesa ar 2000. gada 14. decembra spriedumu lietā T-613/97 *UFEX* u.c./Komisija (*Recueil*, II-4055. lpp.) daļēji atcēla šo spriedumu.

22 *Chronopost*, *La Poste* un Francijas Republika iesniedza apelācijas par šo spriedumu. Ar 2003. gada 3. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-83/01 P, C-93/01 P un C-94/01 P *Chronopost* u.c./*UFEX* u.c. (*Recueil*, I-6993. lpp.) Tiesa spriedumu atcēla un nodeva atpakaļ izskatīšanai Pirmās instances tiesā.

23 Ar 2006. gada 7. jūnija spriedumu lietā T-613/97 *UFEX* u.c./Komisija (Krājums, II-1531. lpp.), kas pasludināts pēc lietas nodošanas atpakaļ, Pirmās instances tiesa atcēla 1997. gada lēmumu, ciktāl tajā Komisija bija konstatējusi, ka ne *La Poste* savai meitas sabiedrībai *SFMI-Chronopost* sniegtā loģistiskā un komerciālā palīdzība, ne *Postadex* nodošana nav valsts atbalsts par labu *SFMI-Chronopost*. Pirmās instances tiesa nolēma, ka *Postadex* servisa nodošana *SFMI-Chronopost* bija valsts atbalsts, ievērojot, ka *SFMI-Chronopost* nebija sniegusi *La Poste* nekādu atlīdzinājumu (sprieduma 167. punkts). Turklāt Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka 1997. gada lēmuma pamatojums, kas aprobežojās ar ļoti vispārīgu metodes, kuru Komisija izmantoja izmaksu novērtēšanai, un iegūtā iznākuma izskaidrojumu, neatbilda EKL 253. panta prasībām, ciktāl tas attiecās uz loģistiskās un komerciālās palīdzības sniegšanu (sprieduma 98. un 101. punkts).

24 *Chronopost* un *La Poste* par šo spriedumu ir iesniegušas apelācijas (apvienotās lietas C-341/06 P un C-342/06 P, šobrīd tiek izskatīta).

Process un lietas dalībnieku prasījumi

25 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 2. februārī, prasītājas cēla šo prasību.

26 Ar pieteikumiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2005. gada 3. jūnijā, *Chronopost* un *La Poste* lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Šie lūgumi tika apmierināti ar otrās palātas priekšsēdētāja 2005. gada 21. jūlija rīkojumu.

27 Ar 2006. gada 21. marta rīkojumu otrās palātas priekšsēdētājs lēma par pieteikumiem par konfidencialitātes ievērošanu attiecībā uz personām, kas iestājušās lietā, ciktāl tas attiecas uz noteiktu informāciju, kas ir atrodama lietas dalībnieku rakstveida paskaidrojumos un pielikumos.

28 *Chronopost* un *La Poste* ir iesniegušas iestāšanās rakstus. Prasītājas noteiktajā termiņā ir iesniegušas apsvērumus par šiem rakstiem.

29 Pēc tiesneša-referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (otrā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un Pirmās instances tiesas reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzaicināja lietas dalībniekus rakstveidā sniegt atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem. Visi lietas dalībnieki, izņemot *La Poste*, ir šo prasību izpildījuši noteiktajā termiņā.

30 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklausītas tiesas sēdē 2007. gada 26. aprīlī.

Pēc tiesas sēdes ar 2007. gada 19. jūlija vēstuli *CRIE*, kura atradās likvidācijas procesā, atteicās no savas prasības. Tādēļ *CRIE* ir svītrojama no prasītāju saraksta, un šī sprieduma turpinājumā ar vārdu "prasītājas" apzīmēs tikai *UFEX*, *DHL* un *Federal express international (France) SNC* (turpmāk tekstā —"*FedEx*"). Savukārt ar vārdu "sūdzības iesniedzējas" apzīmētas *UFEX*, *DHL*, *FedEx* un *CRIE*.

31 Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

32 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

33 *Chronopost* prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— apmierināt Komisijas rakstveida prasījumus, konkrētāk:

— atzīt par nepieņemamu prasības daļu, kas attiecas uz EKL 3. panta g) apakšpunktu un EKL 10., EKL 82. un 86. pantu, skatot tos kopsakarā, un/vai

— pilnībā noraidīt prasītāju prasību kā nepamatotu;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

34 *La Poste* prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par nepieņemamu, pirmkārt, tādēļ, ka Komisijai nav iesniegta formāla sūdzība, un, otrkārt, tādēļ, ka pārkāptas *La Poste* pamattiesības, kas garantētas Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā, 1950. gada 4. novembrī (turpmāk tekstā — "ECPAK"), 6. pantā;

— pakārtoti — noraidīt prasību;

— katrā gadījumā — piespriest prasītājām atlīdzināt tās norādītos tiesāšanās izdevumus.

Par pieņemamību

1. *Lietas dalībnieku argumenti*

35 *La Poste* izvirza divas iebildes par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam], no kurām pirmā ir saistīta ar *UFEX* iesniegtās sūdzības neesamību, un otrā — ar tās pamattiesību pārkāpumu.

36 Saistībā ar pirmo iebildi par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam] *La Poste* apgalvo, ka no 1990. gada 21. decembra sūdzības formulējuma skaidri izriet, ka tā attiecas uz sūdzību valsts atbalsta jautājumā, un nevis uz sūdzību par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu. Tādējādi nav pieļaujams, ka prasītājas apstrīd tādas sūdzības noraidījumu, kura nepastāv. Saskaņā ar *La Poste* viedokli, nevar atzīt, ka neformāla sanāksme, kas pieļāvusi viedokļu apmaiņu, varētu būt sūdzība Padomes 1962. gada 6. februāra Regulas Nr. 17, Pirmā Regula par Līguma [81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 13, 204. lpp.), 3. panta izpratnē.

37 Atbilstoši otrajai iebildei par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam] *La Poste* atgādina, ka saskaņā ar ECPAK 6. pantu ikvienam ir tiesības tikt uzklausītam saprātīgā termiņā, un ikvienam apsūdzētajam ir tiesības tikt nekavējoties informētam par viņam izvirzītās apsūdzības raksturu un iemeslu.

38 *La Poste* tiktu apsūdzēta ECPAK 6. panta izpratnē, ja Komisija veiktu izmeklēšanu par *La Poste* pārmesto dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu. Tā uzskata, ka spriedums, ar kuru atceļ tādu Komisijas lēmumu, ar kuru atsākts process, uzskatāms par tās pamattiesību pārkāpumu. *La Poste* nevarēja iegūt pierādījumus, kas bija nepieciešami tās aizstāvībai attiecībā uz astoņdesmitajiem un deviņdesmitajiem gadiem.

39 Komisija prasības pieņemamību apstrīd vienīgi attiecībā uz tās trešo pamatu (skat. turpinājumā 188. un turpmākos punktus).

40 Vispārīgā veidā prasītājas uzskata, ka *La Poste* izvirzītās iebildes par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam] esot nepieņemamas, jo personai, kas iestājusies lietā, neesot tiesību izvirzīt tādus pamatus vai iebildes, kuras nav izvirzījusi viena no pusēm pamata lietā.

41 Kas attiecas uz pirmo iebildi par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam], prasītājas uzskata, ka nevar nopietni apstrīdēt sūdzības par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu pastāvēšanu.

42 Attiecībā uz otro iebildi par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam], prasītājas apgalvo, ka *La Poste* faktiski izvirzījusi nevis iebildi par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam], bet gan pamatu pēc būtības, kuru tai nebija tiesību izvirzīt.

2. *Pirmās instances tiesas vērtējums*

Ievada apsvērumi

43 Vispirms ir jāizvērtē, vai ir pieņemamas *La Poste* izvirzītās iebildes par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam].

44 Saskaņā ar Tiesas Statūtu 40. panta pēdējo daļu, kas procesam Pirmās instances tiesā ir piemērojams saskaņā ar šo statūtu 53. pantu, prasījumi, kas ietverti pieteikumā par iestāšanos lietā, drīkst tikai atbalstīt pušu prasījumus. Turklāt saskaņā ar Reglamenta 116. panta 3. punktu personai, kas iestājas lietā, ir jāpieņem lieta tāda, kāda tā ir iestāšanās laikā. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nav pieņemams, ka persona, kas iestājusies lietā, izvirza iebildi par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam], ko nav izvirzījis lietas dalībnieks, kura prasījumu atbalstam šai personai ir atļauts iestāties lietā. Tāpēc Pirmās instances tiesai nav jāizvērtē šajā sakarā izvirzītie pamati (šajā sakarā skat. Tiesas 1993. gada 24. marta spriedumu lietā C-313/90 *CIRFS* u.c./Komisija, *Recueil*, I-1125. lpp., 22. punkts, un Pirmās instances tiesas 2005. gada 26. janvāra spriedumu lietā T-193/02 *Piau*/Komisija, Krājums, II-209. lpp., 36. punkts).

45 Savos prasījumos Komisija nav izvirzījusi iebildi par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam]. Tādējādi *La Poste* nav tiesību izvirzīt šādas iebildes par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam].

46 Tomēr atbilstoši Reglamenta 113. pantam Pirmās instances tiesa katrā laikā pēc savas ierosmes var apsvērt, vai pastāv kāds absolūts šķērslis tiesas procesam, tostarp šķēršļi, ko izvirzījušas personas, kas iestājušās lietā (Pirmās instances tiesas 1997. gada 24. oktobra spriedums lietā T-239/94 *EISA*/Komisija, *Recueil*, II-1839. lpp., 26. punkts, un iepriekš 44. punktā minētais spriedums lietā *Piau*/Komisija, 37. punkts).

47 Šajā lietā *La Poste* izvirzītās iebildes par absolūtiem šķēršļiem skar jautājumus par tiesas procesu, ciktāl tās attiecas uz prasības pieņemamību (šajā sakarā skat. Tiesas 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-298/00 P Itālija/Komisija, *Recueil*, I-4087. lpp., 35. punkts). Šajā gadījumā tie izskatāmi pēc Pirmās instances tiesas ierosmes.

Par pirmo iebildi par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam], kura saistīta ar UFEX *iesniegtas sūdzības neesamību*

48 Attiecībā uz pirmo iebildi par absolūto šķērsli [tiesas procesam] ir jānorāda, ka no apstrīdētā lēmuma 1. punkta izriet — Komisija uzskata, ka tai iesniegta sūdzība par iespējamu EKL 82. panta pārkāpumu. Šajos apstākļos nav nozīmes jautājumam, vai 1990. gada 21. decembrī iesniegtā sūdzība sākotnēji bija vērsta pret iespējamu EKL 82. panta pārkāpumu, vai ne (šajā sakarā skat. iepriekš 11. punktā minēto 1994. gada 16. jūnija spriedumu lietā *SFEI* u.c./Komisija, 23. punkts).

49 Nevar piekrist *La Poste* argumentam, ka *SFEI* un *UFEX* būtu bijis Komisijai jāiesniedz oficiāla sūdzība. Sūdzības iesniedzējas ir skaidri izteikušas savu vēlmi, lai sūdzība tiktu izskatīta, ievērojot EKL 82. pantu. Piemēram, pēc tam, kad Komisija

bija 1994. gada 28. oktobrī *SFEI* nosūtījusi vēstuli, ar kuru Komisija to informēja par savu nodomu neapmierināt sūdzību attiecībā uz tās aspektiem, kas skar EKL 82. pantu, *SFEI* ar 1994. gada 28. novembra vēstuli nosūtīja Komisijai savus apsvērumus, kuros tā nemainīja savu nostāju par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu (1994. gada 30. decembra lēmuma par noraidīšanu 2. un 3. punkts, kas minēts iepriekš 14. punktā minētā 2000. gada 25. maija sprieduma lietā *UFEX* u.c./Komisija 8. punktā). No tā izriet, ka Komisijai ir likumam atbilstošā veidā iesniegta sūdzība, kas balstīta uz EKL 82. pantu.

Par otro iebildi par absolūto šķērsli [tiesas procesam], kas saistīta ar La Poste *pamattiesību pārkāpumu*

50 Ievadā ir jākonstatē — kā to pamatoti apgalvojušas prasītājas — šis pamats tādā formā, kādā to norādījusi *La Poste*, nav iebilde par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam]. Trešo personu ieinteresētība, lai tiesību akts netiktu atcelts tādēļ, ka tādējādi tām rastos apgrūtinājums vai tās zaudētu priekšrocības, vai pat tiktu pārkāptas to tiesības, neietilpst prasības atcelt tiesību aktu pieņemamības kritērijos, kas paredzēti EKL 230. pantā un Tiesas Statūtos, un ir interpretēti judikatūrā. Ja attiecīgā gadījumā šādas intereses varētu ņemt vērā, izvērtējot lietu pēc būtības, piemēram, saskaņā ar tiesiskās drošības principu, to tomēr pašu par sevi nevarētu izvirzīt, pamatojot iebildi par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam].

51 Katrā gadījumā nevar piekrist *La Poste* argumentam, ka spriedums, ar kuru atcēla apstrīdēto lēmumu, pats par sevi bija *La Poste* pamattiesību pārkāpums. Kā izriet no 57. punkta turpmāk, apgalvotais pārkāpums izrietēja nevis no paša sprieduma par atcelšanu, bet gan no nākotnē paredzamās un hipotētiskās Komisijas rīcības, sūdzības izskatīšanas procesu atsākot. Šāds apsvērums, kas turklāt ir pilnīgi spekulatīvs, nevarētu liegt Pirmās instances tiesai veikt uzdevumu, kas tai ir saskaņā ar EKL 220. pantu, proti, atbilstoši EKL 230. pantā paredzētajiem nosacījumiem nodrošināt tiesību ievērošanu un, konkrētāk, šajā lietā — kontrolēt apstrīdētā lēmuma likumību.

52 Tomēr ir jānorāda, ka *La Poste* tiesas sēdē, atbildot uz Pirmās instances tiesas uzdotu jautājumu, precizēja, ka šī iebilde par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam] daļēji attiecas uz to, ka prasītājām nav intereses celt prasību. No šī viedokļa jautājums par procedūras ilgumu patiešām ir jautājums par pieņemamību. Ja šis procedūras ilgums varētu kavēt Komisiju nākotnē pieņemt lēmumu, ar kuru konstatēts pārkāpums, ir jāvērtē prasītāju intereses panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

53 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka prasība par atcelšanu, ko ir iesniegusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja šī persona ir ieinteresēta apstrīdētā lēmuma atcelšanā. Lai noteiktu, vai šādas intereses pastāv, lēmuma atcelšanai ir jārada tiesiskas sekas (skat. Tiesas 1986. gada 24. jūnija spriedumu lietā 53/85 *AKZO Chemie*/Komisija, *Recueil*, 1965. lpp., 21. punkts; Pirmās instances tiesas 1995. gada 14. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-480/93 un T-483/93 *Antillean Rice Mills* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2305. lpp., 59. punkts un tajā minētā judikatūra, un Pirmās instances tiesas 2001. gada 20. jūnija spriedumu lietā T-188/99 *Euroalliages*/Komisija, *Recueil*, II-1757. lpp., 26. punkts) vai, citiem vārdiem sakot, ja prasības iznākums radītu priekšrocības lietas dalībniekam, kas cēlis prasību (Tiesas 2000. gada 13. jūlija spriedums lietā C-174/99 P Parlaments/*Richard*, *Recueil*, I-6189. lpp., 33. punkts, un 2002. gada 25. jūlija spriedums lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, *Recueil*, I-6677. lpp., 21. punkts, Pirmās instances tiesas 2004. gada 28. septembra spriedums lietā T-310/00 *MCI*/Komisija, Krājums, II-3253. lpp., 44. punkts).

54 Ievērojot, ka prasītājas ir adresātes lēmumam, ar kuru noraidīta to sūdzība, to interesi celt prasību var noliegt vienīgi izņēmuma rakstura apstākļos. Prasītāju ieinteresētību celt prasību varētu noliegt vienīgi prezumējot, ka var droši konstatēt, ka Komisija nevar pieņemt lēmumu, ar kuru konstatē pārkāpumu, ko var piedēvēt personām, kas iestājušās lietā.

55 Tāpēc ir jāizvērtē, vai šajā stadijā ir iespējams izslēgt, ka Komisija varēja pieņemt šādu lēmumu. Vispirms ir jāuzsver, ka saprātīga termiņa ievērošana administratīvo procedūru norisē konkurences politikas jomā ir vispārējs Kopienu tiesību princips,

kura ievērošanu nodrošina Kopienu tiesas (Tiesas 2006. gada 21. septembra spriedums lietā C-105/04 P *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, Krājums, I-8725. lpp., 35. punkts). Šajā sakarā ir jāizvērtē, vai visa administratīvā procesa pārmērīgais ilgums, ietverot stadiju pirms paziņojuma par iebildumiem, varēja ietekmēt turpmākās izmeklēšanas aptverto uzņēmumu aizstāvības iespējas (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, 51. punkts).

56 Lai pierādītu, ka pārkāptas aizstāvības tiesības, tostarp arī izmeklēšanas stadijas pārmērīgā ilguma dēļ, personai ir jāpierāda, ka tās aizstāvība pret Komisijas iebildumiem bija apgrūtināta un tās bija administratīvās procedūras pirmās stadijas pārmērīgā ilguma sekas (šajā sakarā skat. iepriekš 55. punktā minēto spriedumu lietā *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, 56. punkts).

57 Izskatāmajā lietā *La Poste* nav pierādījusi, ka iespējamais lēmums, ar kuru konstatēts pārkāpums, noteikti iespaidoja tās tiesības uz aizstāvību. Šajā sakarā ir jāuzsver — ja Komisija vēlas pieņemt lēmumu, ar kuru konstatē pārkāpumu, tai jāpierāda apstākļi, kas raksturo šo pārkāpumu. Šobrīd nav iespējams skaidri zināt, kādus iebildumus Komisija varētu ietvert iespējamajā paziņojumā par iebildumiem, un kādus pierādījumus tā varētu izmantot. Hipotētiskā veidā nav iespējams konstatēt, ka *La Poste* nevarētu aizstāvēties pret iespējamajām apsūdzībām. Ja procedūra turpinātos, nevarētu izslēgt, ka *La Poste* varētu turpmākā stadijā apgalvot, ka tā procedūras pārmērīgā ilguma dēļ nevar lietderīgi aizstāvēties pret konkrētu tai adresētu Komisijas iebildumu vai konkrētu pierādīšanas līdzekli. Šajā sakarā ir jāuzsver, ka abstrakti un neprecīzi apgalvojumi — kā *La Poste* apgalvojums, ka tā "acīmredzami [nevarēja] savākt pierādījumus, kas nepieciešami tās aizstāvībai, attiecībā uz astoņdesmitajiem un deviņdesmitajiem gadiem", nav tādi, kas pierādītu faktisku aizstāvības tiesību pārkāpumu, kas

izvērtējams, ņemot vērā konkrētās lietas īpašos apstākļus (šajā sakarā skat. iepriekš 55. punktā minēto spriedumu lietā *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, 56.–59. punkts).

58 Kas attiecas uz *La Poste* izvirzīto argumentu, ka uz to vērstā pastāvīgā izmeklēšana tai rada nozīmīgu kaitējumu, proti, ņemot vērā dienestu mobilizāciju mērķiem, kas nav saistīti ar ražošanu, nelietderīgiem izdevumiem un tam, ka tās konkurentiem ir pieejams daudz komerciālas informācijas, pietiek konstatēt, ka šis arguments pēc sava rakstura neļauj konstatēt tās aizstāvības tiesību pārkāpumu. Tādējādi šie apstākļi nevar kavēt Komisiju nākotnē pieņemt lēmumu, ar kuru konstatēts pārkāpums.

59 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasība ir pieņemama.

Par lietas būtību

1. *Par pirmo pamatu — pārkāpums noteikumiem par Kopienas interešu turpināt sūdzības izskatīšanu novērtējumu*

60 Šis pamats aptver četras sadaļas, kas attiecīgi ir saistītas ar nepareizu iepriekš 14. punktā minētā 2000. gada 25. maija sprieduma lietā *UFEX* u.c./Komisija izpratni, nepareizu novērtējumu noteiktiem elementiem, kas ir obligāti nepieciešami, nosakot Kopienas intereses, nepareizu novērtējumu Komisijas lomai salīdzinājumā ar lomu, kas ir valstu tiesām, izvērtējot, vai pastāv Kopienas intereses, un pārkāpumu labas ticības un lojālas sadarbības starp Kopienas iestādēm principiem.

Par pirmo sadaļu — acīmredzami nepareiza Pirmās instances tiesas 2000. gada 25. maija sprieduma izpratne, kurš seko apelācijas procesā pasludinātajam Tiesas 1999. gada 4. marta spriedumam

Lietas dalībnieku argumenti

61 Prasītājas uzskata, ka iepriekš 14. punktā minētais 2000. gada 25. maija spriedums lietā *UFEX* u.c./Komisija uzliek Komisijai pienākumu izvērtēt trīs kumulatīvus nosacījumus norādītajā kārtībā, proti, apgalvoto pārkāpumu smagumu, to ilgumu un iespējamo to seku saglabāšanos, lai tādējādi izvērtētu, vai pastāv Kopienas intereses turpināt procedūru attiecīgajā lietā.

62 Saskaņā ar prasītāju viedokli — viss Komisijas pamatojums ir balstīts uz apstrīdētā lēmuma 22. punktu, kurā Komisija norādījusi, ka "Tiesas spriedums skaidri parāda, ka, ciktāl saglabājas pret konkurenci vērstās sekas — taču vienīgi tādā gadījumā, ja tas tā ir (no kurienes izmantotais termins — "attiecīgā gadījumā") —, Komisijai jāizvērtē apgalvoto pārkāpumu smagums". To darot, Komisija esot pārkāpusi savus pienākumus, izskatot sūdzību.

63 Komisija apstrīd prasītāju argumentus. Tā apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā tā nebija iecerējusi apstiprināt, ka tai nebija pienākuma ņemt vērā pārkāpuma smagumu un ilgumu, kā to apgalvojušas prasītājas, bet gan, ka tai nebija pienākuma veikt pilnīgu izmeklēšanu, lai tos konstatētu un noteiktu precīzi. Izskatāmajā lietā Komisija esot pienācīgi ņēmusi vērā apgalvotā pārkāpuma smagumu un ilgumu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

64 Vispirms ir vispārīgā veidā jāatgādina Komisijas pienākumi gadījumos, kad tai iesniegta sūdzība.

65 Šajā sakarā no pastāvīgās judikatūras izriet (skat. Pirmās instances tiesas 2001. gada 14. februāra spriedumu lietā T-115/99 *SEP*/Komisija, *Recueil*, II-691. lpp., 31.–33. punkts un tajos minētā judikatūra), ka Komisija, ja tā izlemj piešķirt tai iesniegtajām sūdzībām dažāda līmeņa prioritāti, var ne vien apturēt kārtību, kādā sūdzības tiek izskatītas, bet arī noraidīt sūdzību tādēļ, ka nepastāv pietiekamas Kopienas intereses turpināt lietas izskatīšanu. Tomēr Komisijas rīcības brīvība nav neierobežota. Pirmkārt, tai ir saistošs pienākums sniegt pamatojumu, ja tā atsakās turpināt sūdzības izskatīšanu. Otrkārt, tā nevar pamatoties vienīgi uz apstākli, ka darbības, kas, iespējams, ir pretrunā Līgumam, ir izbeigtas, lai, atsaucoties uz Kopienas interešu nepastāvēšanu, nolemtu bez turpmākas izskatīšanas beigt sūdzības par šīm darbībām izskatīšanu, nepārbaudot, vai pret konkurenci vērstās sekas nesaglabājas un vai attiecīgā gadījumā apgalvoto konkurences pārkāpumu smagums vai to seku saglabāšanās nepadara šo sūdzību par tādu, kuras izskatīšana ir Kopienas interesēs.

66 Apstrīdētajā lēmumā Komisija norāda — ja pārkāpums ir izbeigts pirms ilga laika un sekas nesaglabājas, tai ir tiesības noraidīt sūdzību Kopienas interešu neesamības dēļ, neņemot vērā pārkāpuma ilgumu un smagumu. Tas izriet no apstrīdētā lēmuma 22. punkta (skat. iepriekš — 62. punkts), kā arī no šī paša lēmuma 123. punkta, kurā Komisija norāda:

"Komisija uzskata, ka darbības, par kurām iesniegta sūdzība, ir beigušās 1991. gadā un to sekas tirgū nav saglabājušās. Šādā situācijā Komisijai, vērtējot Kopienas intereses,

nav [..] jāizvērtē ne varbūtējā pārkāpuma smagums, ne tā ilgums. Tomēr, rūpējoties par labu pārvaldību, turpinājumā ir analizēti prasītāju argumenti šajā sakarā."

67 Ievērojot šo paziņojumu skaidro formulējumu, ir jānoraida Komisijas arguments, ka tā nebija iecerējusi apstiprināt, ka tai nebija pienākuma ņemt vērā pārkāpuma smagumu un ilgumu atbilstoši prasītāju apgalvotajam, bet vienīgi to, ka tai nebija pienākuma veikt pilnīgu izmeklēšanu, lai tos konstatētu un precīzi noteiktu. Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir skaidri norādījusi, ka tai neesot pienākuma ņemt vērā pārkāpuma smagumu un ilgumu, ja tā konstatē, ka pārkāpums ir izbeigts un tam nav paliekošu seku. Tikai, "rūpējoties par labu pārvaldību", tā ir izvērtējusi prasītāju argumentus par pārkāpuma smagumu un ilgumu.

68 Tādējādi ir jāizvērtē, vai šī interpretācija atbilst Komisijas pienākumiem, kas īpaši noteikti iepriekš 13. punktā minētajā 1999. gada 4. marta spriedumā lietā *UFEX* u.c./Komisija.

69 Šajā spriedumā Tiesa sprieda šādi. Komisijai katrā lietā ir jāizvērtē apgalvoto konkurences apdraudējumu smagums un to seku saglabāšanās. Šis pienākums nozīmē, ka tā ņem vērā pārkāpumu, par kuriem iesniegta sūdzība, ilgumu un nozīmi, kā arī to iespaidu uz konkurences situāciju Kopienā (šī sprieduma 93. punkts). Komisija nevar balstīties tikai uz faktu, ka darbības, kas, iespējams, ir pretrunā ar Līgumu, ir izbeigtas, lai, atsaucoties uz Kopienas interešu nepastāvēšanu, nolemtu slēgt bez turpmākas izskatīšanas sūdzību par šīm darbībām, nepārbaudot, vai pret konkurenci vērstās sekas nebija paliekošas, un ka "attiecīgā gadījumā" apgalvoto konkurences pārkāpumu smagums vai to paliekošās sekas nepadara šo sūdzību par tādu, kam piemīt Kopienas intereses (šī paša sprieduma 95. punkts). Tiesa uzskatīja, ka Pirmās instances tiesai, bez pārliecināšanās par to, ka ticis pārbaudīts, ka pret konkurenci vērstās sekas nebija paliekošas, un attiecīgā gadījumā nepadarīja sūdzību par tādu,

kam piemīt Kopienas intereses, nolemjot, ka sūdzības par pabeigtiem pārkāpumiem izskatīšana neatbilda uzdevumiem, ko Komisijai uztic Līgums, bet pēc būtības kalpoja tam, lai palīdzētu prasītājām pierādīt kļūdu ar mērķi saņemt zaudējumu atlīdzību un nokavējuma procentus procesā valsts tiesā, ir bijusi kļūdaina izpratne par Komisijas uzdevumu konkurences jomā (šī paša sprieduma 96. punkts).

70 Komisijas argumentācija, kas norādīta apstrīdētā lēmuma 22. punktā, balstīta uz termina "attiecīgā gadījumā" izmantošanu Tiesas sprieduma 95. punktā. Tomēr šis punkts ir lasāms 93. punkta kontekstā, kas nozīmē, ka Komisijai ir jāņem vērā kā apgalvotā pārkāpuma ilgums, tā arī tā smagums un paliekošās sekas. Šī sprieduma 95. punkts izprotams šādi: ja turpinās pret konkurenci vērstās sekas ("attiecīgā gadījumā"), Komisijai ir jāpārbauda, vai apgalvoto pārkāpumu smagums, vai arī to sekas nepadara sūdzību par tādu, kuras izskatīšana ir Kopienas interesēs. No sprieduma 96. punkta izriet, ka pietiek ar pret konkurenci vērsto seku turpināšanos, lai sūdzības izskatīšana būtu Kopienas interesēs. Savukārt, ja pret konkurenci vērstās sekas nesaglabājas, Komisijai nav obligāti jāizvērtē, vai to saglabāšanās padarītu sūdzību par tādu, kuras izskatīšana ir Kopienas interesēs. Tomēr tas Komisijai neļauj *a contrario* secināt, ka Komisijai nav jāpārbauda, vai apgalvoto pārkāpumu smagums padara sūdzību par tādu, kuras izskatīšana ir Kopienas interesēs. Šādā gadījumā Komisijai paliek pienākums ņemt vērā apgalvoto pārkāpumu ilgumu un smagumu (iepriekš 13. punktā minētais 1999. gada 4. marta spriedums lietā *UFEX* u.c./Komisija, 93. punkts).

71 Iepriekš 14. punktā minētajā 2000. gada 25. maija spriedumā lietā *UFEX* u.c./Komisija Pirmās instances tiesa apstiprina, ka Komisija nevar apmierināties ar to, ka tā pārbauda, vai pastāv paliekošas sekas, bet ka tai tāpat jāņem vērā apgalvoto pārkāpumu smagums un ilgums. Tādējādi saskaņā ar šī sprieduma 44. punktu Komisijai, "balstoties uz visiem apkopotajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, [ir] jāizvērtē apgalvoto pārkāpumu smagums un ilgums, kā arī to seku iespējamā saglabāšanās".

72 Nevar piekrist apstrīdētā lēmuma 24. un 25. punktā norādītajam Komisijas argumentam, ka no apstrīdētajā lēmumā ietvertās interpretācijas atšķirīgas interpretācijas sekas būtu tādas, ka Komisijai tiktu izvirzīta prasība veikt analīzi pēc būtības par katru sūdzību, jo pārkāpuma ilguma un smaguma vērtējumam ir *a fortiori* nepieciešama lietas izskatīšana un lēmuma pieņemšana par pārkāpuma esamību vai neesamību. Faktiski ir iespējams, ka Komisija ņem vērā iespējamā pārkāpuma, par ko ziņots sūdzībā, smagumu un ilgumu, vērtējot, vai pastāv Komisijas intereses turpināt sūdzības izskatīšanu, nelemjot par pārkāpuma esamību un tā precīzajām iezīmēm (kas saistītas ar tā smagumu un ilgumu).

73 Tomēr ir jānoraida prasītāju arguments, ka Komisijai ir noteiktā secībā jānovērtē apgalvotā pārkāpuma smagums, ilgums un seku saglabāšanās.

74 Šajā sakarā ir jāuzsver, ka atbilstoši judikatūrai Kopienas interešu, kas piemīt sūdzībai, novērtēšana balstīta uz katras konkrētās lietas apstākļiem, un nedrīkst nedz ierobežot vērtēšanas kritēriju, no kuriem Komisija var vadīties, skaitu, nedz arī, gluži pretēji, tai uzspiest vienīgi noteiktu kritēriju izmantošanu (iepriekš 13. punktā minētais 1999. gada 4. marta spriedums lietā *UFEX* u.c./Komisija, 79. punkts). No tā izriet, ka Komisijai nav pienākuma izvērtēt noteiktus konkrētus kritērijus noteiktā secībā. Tiesas un Pirmās instances tiesas izmantotais pamatojums lietā *UFEX* u.c./Komisija attiecas uz situāciju, kurā Komisija bija balstījusies vienīgi uz apstākli, ka attiecīgās darbības bija beigušās, izlemjot atstāt bez tālākas skatīšanas sūdzību par šīm darbībām Kopienas interešu neesamības dēļ. Saskaņā ar šo judikatūru — ja Komisija vēlas savu argumentāciju balstīt uz apstākli, ka darbības ir izbeigtas, tai ir jāpārbauda, vai saglabājas pret konkurenci vērstās sekas un jāņem vērā pārkāpuma smagums un ilgums, vērtējot Kopienas intereses turpināt sūdzības izskatīšanu. Tomēr tas neatceļ judikatūru, saskaņā ar ko Komisija var izlemt izbeigt sūdzības izskatīšanu Kopienas interešu neesamības dēļ uz cita pamata papildus attiecīgo darbību izbeigšanai. No Tiesas 2000. gada 13. decembra rīkojuma lietā C-39/00 P *SGA*/Komisija (*Recueil*,

I-11201. lpp., 64. punkts) izriet, ka iepriekš, 13. punktā minētā 1999. gada 4. marta sprieduma lietā *UFEX* u.c./Komisija norādītā judikatūra ir piemērojama vienīgi gadījumā, kad Komisija balstās uz to, ka ir izbeigtas darbības, kuras, iespējams, ir pretrunā Līgumam.

75 Komisijai ir ļauts izvērtēt, vai, pirmkārt, attiecīgās darbības turpinās, otrkārt, vai saglabājas pret konkurenci vērstās sekas un, treškārt, vai pastāv Kopienas intereses turpināt sūdzības izskatīšanu. Tomēr Komisijai, izvērtējot Kopienas interešu pastāvēšanu, ir jāņem vērā iespējamā pārkāpuma smagums un ilgums. Pretēji prasītāju norādītajam, šo pieeju nevar uzskatīt par neloģisku. Nekas Komisijai neliedz sekot lēmumā pamatoti norādītajām stadijām, ja tā pēdējās stadijas ietvaros ņem vērā apgalvoto pārkāpumu smagumu un ilgumu.

76 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir nepareizi interpretējusi savus pienākumus, apstiprinot, ka tai nebija jāņem vērā apgalvoto pārkāpumu smagums un ilgums.

77 Tas obligāti nenozīmē, ka apstrīdētais lēmums ir atceļams. Saskaņā ar judikatūru — ar kļūdu, kas ir pieļauta Komisijas lēmumā, nepietiek, lai attaisnotu šī lēmuma atcelšanu, ja atbilstoši attiecīgās lietas īpašajiem apstākļiem tai nevarēja būt izšķiroša iespaida uz tā iznākumu (skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 14. maija spriedumu lietā T-126/99 *Graphischer Maschinenbau*/Komisija, *Recueil*, II-2427. lpp., 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

78 No tā izriet, ka prasītāju arguments saistībā ar Komisijas pieļautu kļūdu, tai uzskatot, ka tai nav bijis pienākuma ņemt vērā apgalvoto pārkāpumu smagumu un ilgumu, [šai

gadījumā] nav izmantojams, ja šai kļūdai nevarēja būt izšķiroša iespaida uz iznākumu. Šajā lietā Komisija, "rūpējoties par labu pārvaldību", izvērtēja prasītāju argumentus, kas saistīti ar pārkāpumu smagumu un ilgumu. Ja no tā izriet, ka tā uzskatīja, ka, pat ņemot vērā pārkāpumu iezīmes, nepastāvēja pietiekamas Kopienas intereses turpināt sūdzības izskatīšanu, un ja Komisija nav pieļāvusi kļūdu saistībā ar šiem argumentiem, Komisijas pieļautajai kļūdai nevarēja būt iespaida uz lēmuma rezolutīvo daļu.

79 Saistībā ar pirmā pamata otro sadaļu tādēļ ir jāpārbauda, vai ir pieļauta kļūda Komisijas vērtējumā apgalvoto pārkāpumu smagumam un ilgumam.

Par otro sadaļu — acīmredzami kļūdains vērtējums noteiktiem elementiem, kas ir obligāti, nosakot Kopienas intereses

80 Prasītājas apgalvo, ka Komisija nav pareizi novērtējusi iespējamo pārkāpumu smagumu, to ilgumu un to pret konkurenci vērsto seku saglabāšanos.

Apstrīdētā lēmuma kopsavilkums

81 Ciktāl tam ir nozīme šīs tiesvedības risinājumam, apstrīdētajā lēmumā ietverti šādi apsvērumi. Komisija uzskata, ka apgalvotie pārkāpumi ir izbeigti 1991. gadā, šajā sakarā norādot uz *GD NET* lēmumu (skat. iepriekš 5. punktu). Komisija norāda, ka

pēc 1991. gada vairs nepastāvēja ieinteresētība piešķirt savstarpējās subsīdijas. Šajā sakarā tā norāda, ka saskaņā ar *GDEW* līgumiem, ciktāl *SFMI-Chronopost* apvienojās ar *TNT* eksprespasta darbībām, un ar Vācijas, Nīderlandes, Zviedrijas un Kanādas pasta operatoriem, *La Poste* bija tikai līdzdalība *GDEW* 12,5 % apmērā, ko Francijā veidoja *SFMI-Chronopost*. Komisija uzskata, ka, apvienojot *GDEW* priekšrocības un tās sadalot starp visiem tās akcionāriem, neviens no pasta operatoriem nebūtu varējis vienpusēji gūt labumu *GDEW* no savstarpējām subsīdijām (apstrīdētā lēmuma 51. punkts).

82 Tā tāpat uzsver, ka, sākot ar 1995. gada martu, *La Poste* bija jāievēro *GD NET* lēmumam pievienotais saistošais noteikums sniegt infrastruktūras pakalpojumus, noslēdzot apakšlīgumus ar trešām personām, izmantojot nosacījumus, kas analogi nosacījumiem, ar kuriem tā līdzvērtīgus pakalpojumus sniedza *SFMI-Chronopost* (apstrīdētā lēmuma 58. punkts).

83 Komisija atzīmē, ka 2002. gadā tā pie prasītājām pārliecinājās, vai tās bija lūgušas *La Poste* tām sniegt tāda veida apakšlīguma pakalpojumus, kādus tā sniedza *SFMI-Chronopost*, un ka no atbildēm izrietēja, ka neviens no operatoriem nebija vēlējies to darīt (apstrīdētā lēmuma 61. punkts). Tā uzsver, ka *FedEx* ar *Chronopost* holdingsabiedrību ir noslēgusi līgumus, kas stājās spēkā 2002. gadā, par noteiktiem infrastruktūras pakalpojumiem (apstrīdētā lēmuma 63. punkts).

84 Turpinot, Komisija norāda, ka līdzšinējai šķietamajai pret konkurenci vērstajai uzvedībai nav paliekošu seku.

85 Šajā sakarā Komisija ir iesniegusi šādu tabulu par Francijas starptautiskā ekspres-pasta vērtības attīstību:

				Procentuāli
	1986	1990	1996	2001
SFMI/ Chronopost	4	no 24 līdz 32	22	25
DHL	42	no 22 līdz 28	28	35
FedEx	no 7 līdz 16	no 10 līdz 17	11	10
UPS	2	no 3 līdz 6	9	7
TNT/GDEW	no 4 līdz 7	no 4 līdz 13	10	11
Jet Services	6	no 4 līdz 5		11

86 Komisija uzsver, ka 2001. gadā *SFMI-Chronopost* tirgus daļa bija 25 %, proti — trīs procenta punktus mazāka nekā 1990. gadā, salīdzinājumā ar grupas vidējo, kas no 24 % procentiem pieauga līdz 32 %. Šīs nelielās svārstības atklājot, ka *SFMI-Chronopost* tirgus daļa nav atkarīga no apgalvotā pārkāpuma. Saskaņā ar Komisijas viedokli no tā izriet, ka *SFMI-Chronopost* tirgus daļa bijusi atkarīga no citiem faktoriem (apstrīdētā lēmuma 73. punkts).

87 Komisija piebilst, ka kopš 1991. gada tikai daži tirgus dalībnieki pametuši tirgu un ka tikai divi ļoti nelieli piegādātāji pametuši Francijas starptautiskā pasta tirgu: *CRIE* un *Extracom* (apstrīdētā lēmuma 79. punkts). Kas attiecas uz sabiedrību *CRIE*, Komisija skaidro, ka *CRIE* norādītie iemesli aiziešanai no tirgus, kas minēti, atbildot uz Komisijas izdarīto informācijas pieprasījumu, nav bijuši saistīti ne ar to, ka tai nav bijis iespējas piekļūt *La Poste* tīklam, ne ar *La Poste* dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu (apstrīdētā lēmuma 80. punkts). Komisija uzsver, ka tās rīcībā nav pierādījumu, kas parādītu cēloņsakarību starp attiecīgajām darbībām un kāda konkrētā tirgus dalībnieka aiziešanu no tirgus (apstrīdētā lēmuma 85. punkts).

88 Komisija tāpat norāda, ka klienti Francijā, izvēloties eksprespasta pakalpojumu sniedzēju, ir ārkārtīgi jūtīgi pret cenām, ka klienti, kuri vēlas nomainīt pakalpojumu sniedzēju, nesastopoties ar šķēršļiem un ka turklāt klienti to darot bieži (apstrīdētā lēmuma 86.–100. punkts).

89 Attiecībā uz prasītāju argumentu, ka valsts tīkla pieejamība ir būtiska, lai darbotos *ad hoc* segmentā (segmentā ar nejaušiem klientiem), Komisija atbild, ka, ja *La Poste* tīkla pieejamība būtu bijusi būtiska, kopš 1995. gada marta uz komerciālu vienošanos pamata noteikti būtu attīstījusies konkurence (apstrīdētā lēmuma 104. punkts). Svarīgā un pieaugošā *DHL* tirgus daļa *ad hoc* segmentā esot pierādījums, ka *SFMI-Chronopost* ekskluzīvā piekļuve *La Poste* visaptverošajam lokālajam pasta tīklam līdz 1995. gadam nav nozīmīgā un ilgstošā veidā kavējusi konkurenci šajā segmentā (apstrīdētā lēmuma 105. punkts). Komisija tāpat atsaucas uz pieaugošo nozīmi, kāda ir attālinātajiem pirkumiem un tālpārdošanai internetā (apstrīdētā lēmuma 113. un 114. punkts).

90 Turpinot, Komisija norāda, ka cenu jautājumā sekas nav paliekošas. Tā uzsver, ka sūdzības iesniedzējas ir apstiprinājušas, ka ap 1991. gadu *SFMI-Chronopost* bija savas cenas pielīdzinājusi konkurentu cenām un ka šīs cenas pēc tam — katrā gadījumā ap 2000. gadu un 2002. gadā — atkal kļuva pārmērīgas (apstrīdētā lēmuma 116. punkts). Attiecībā uz sūdzības iesniedzēju argumentu, ka šīs cenas bija savstarpējo subsīdiju paliekošās sekas, Komisija uzskata, ka nav pierādīts, ka *SFMI-Chronopost* cenas, sākot ar 2000. gadu, būtu jebkādā veidā saistītas ar savstarpējām subsīdijām, no kurām *SFMI-Chronopost* šķietami esot guvusi labumu (apstrīdētā lēmuma 118. punkts). Katrā gadījumā, šķiet, neticami, ka uzņēmums vairāk nekā desmit gadus izmantotu pārmērīgi zemu cenu politiku (apstrīdētā lēmuma 119. punkts).

91 Apstrīdētā lēmuma daļā, kurā vērtēts jautājums, vai pastāv pietiekamas Kopienas intereses, lai turpinātu sūdzības izskatīšanu, Komisija norāda, ka apstāklis, ka

varbūtējā ļaunprātīgā izmantošana esot ilgusi piecus gadus, nepiešķir lietai Kopienas interešu dimensiju, ja tā izbeigta pirms trīspadsmit gadiem un ja tai nav paliekošu seku (apstrīdētā lēmuma 124. punkts).

92 Attiecībā uz varbūtējās ļaunprātīgās izmantošanas smagumu, Komisija apstrīdētā lēmuma 125. un 126. punktā apstrīd sūdzības iesniedzēju argumentāciju, ka no Pamatnostādnēm sodanaudas [naudas soda] noteikšanai, piemērojot Regulas Nr. 17 15. panta 2. punktu un EOTK līguma 65. panta 5. punktu (OV 1998, C 9, 3. lpp., turpmāk tekstā — "Pamatnostādnes") izriet, ka varbūtējā ļaunprātīgā izmantošana esot bijusi "ļoti smaga", jo *La Poste* bijusi monopola situācijā. Šajā sakarā Komisija uzskata, ka Pamatnostādnes tikušas izstrādātas ar mērķi ieviest pilnīgāku pārskatāmību Komisijas politikā, nosakot naudas sodus, taču ka tās neattiecas uz iespēju Komisijai noraidīt sūdzību Kopienas interešu neesamības dēļ.

93 Komisija tāpat norāda, ka attiecīgais tirgus nav kļuvis nozīmīgi koncentrētāks, nekā tas bija 1986. gadā, salīdzinot atbilstoši *Herfindahl-Hirschmann* indeksam aprēķināto koncentrācijas līmeni 1986. gadā ar koncentrācijas līmeni 2000. un 2001. gadā (apstrīdētā lēmuma 131. un 132. punkts).

Lietas dalībnieku argumenti

— Apgalvoto pārkāpumu smagums

94 Prasītājas uzskata, ka tirgum, ko skāra apgalvotie pārkāpumi, ir acīmredzama Kopienas dimensija, un uzsver, ka sūdzības iesniedzēji ir gandrīz visi iesaistītie operatori. Komisija apgalvoto pārkāpumu, proti, savstarpējās subsīdijas, kas finansētas

no pasta monopola līdzekļiem, esot vairākkārt atzinusi par tādu, kas ir ar noteikta smaguma raksturu. Tā rezultātā Komisijai būtu bijis apstrīdētajā lēmumā jāsecina, ka apgalvotais pārkāpums bijis īpaši smags.

95 Komisija norāda, ka tā apstrīdētajā lēmumā ir atbildējusi uz prasītāju argumentiem šajā sakarā. Tā apgalvo, ka, pat pieņemot, ka apgalvotais pārkāpums ir īpaši smags, šis konstatējums nevarētu grozīt tās vērtējumu par Kopienas interešu neesamību turpināt izmeklēt apgalvoto pārkāpumu, it īpaši — ievērojot tā izbeigšanu un to, ka šim pārkāpumam nebija paliekošu seku.

— Apgalvoto pārkāpumu ilgums

96 Prasītājas uzskata, ka lietas materiāli var vienīgi ļaut Komisijai klasificēt apgalvotos pārkāpumus kā ilglaicīgus pārkāpumus.

97 Tās apgalvo, ka pārkāpums nav izbeigts un ka *SFMI-Chronopost* turpināja gūt labumu no *La Poste* cenām, kuras neatspoguļoja pilnīgās izmaksas. Tas tai esot ļāvis atbilstoši apstākļiem izvēlēties visefektīgāko ieroci pret saviem konkurentiem, tam izpaužoties vai nu kā "plēsonīgu" cenu izmantošana, vai arī savu cenu pielīdzināšana konkurentu cenām, gūstot nozīmīgas priekšrocības. Tas, ka *La Poste* kā juridisks monopols piešķīra prettiesiskas subsīdijas, pats par sevi ir dominējošā stāvokļa ļaunprātīga izmantošana. Turklāt Komisija neesot izdarījusi nekādus secinājumus no prasītāju iesniegtiem noteiktiem ļoti konkrētiem pierādījumiem, konkrētāk, *SFMI-Chronopost* 1994. un 1999. gadā izmantoto "plēsonīgo" vai pārmērīgi zemo cenu piemēriem.

98 Komisija apstrīd šos argumentus. Tā uzskata, ka nav ticis pierādīts, ka pakalpojumu nodošana apakšuzņēmumā, ko veic uzņēmums, kas atrodas dominējošā stāvoklī, savai meitas sabiedrībai, kas darbojas citā tirgū, kurā tā neatrodas dominējošā stāvoklī, pati par sevi ir dominējošā stāvokļa ļaunprātīga izmantošana EKL 82. panta izpratnē. Ļaunprātīgu darbību sekas principā tirgū ir uztveramas, kas tā neesot augstu ekspluatācijas maržu gadījumā un bieži izmaksājot paaugstinātas dividendes.

— Apgalvoto pārkāpumu pret konkurenci vērsto seku turpināšanās

99 Prasītājas uzskata, ka apgalvoto pārkāpumu dēļ *SFMI-Chronopost* mazāk nekā četru gadu laikā ir varējusi iegūt līdera pozīciju konkrētajā tirgū. Tās apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, apstrīdētajā lēmumā apmierinoties ar pārbaudi tam, vai saglabājas apgalvoto pārkāpumu papildu sekas (tirgus daļu attīstība, tirgus pamešana, pieprasījuma jūtīgums attiecībā pret cenu, tas, ka nav šķēršļu pakalpojumu sniedzēja nomaiņai, nepieciešamība pēc blīva lokālā tīkla un paliekošo seku neesamība cenu jautājumā), neizvērtējot šo pārkāpumu galvenās, strukturāla rakstura sekas, kas izpaudās kā *SFMI-Chronopost* nonākšana tirgus līdera pozīcijā un šīs pozīcijas saglabāšana.

100 Replikā prasītājas atsaucās uz 2003. gadā sagatavoto profesora Enkauas [*Encaoua*] ziņojumu (turpmāk tekstā — "Enkauas ziņojums"), kas parādot, ka tirgus struktūra bija kļuvusi koncentrētāka, ka bija notikušas nozīmīgas tirgus pamešanas un ka pastāvēja izmaksas saistībā ar operatora maiņu.

101 Komisija prasītāju izvirzītos argumentus apstrīd.

Pirmās instances tiesas vērtējums

102 Vispirms ir jāizvērtē, vai Komisija ir pieļāvusi kļūdu, novērtējot apgalvoto pārkāpumu ilgumu un secinot, ka tiem nebija paliekošu seku.

— Apgalvoto pārkāpumu ilgums

103 Komisijas argumentācija, ka savstarpējās subsīdijas bija izbeigtas 1991. gadā, ir balstīta uz to, ka, sākot ar šo datumu, nepastāvēja ieinteresētība savstarpējo subsīdiju piešķiršanai. Šis vērtējums ir balstīts uz to, ka *La Poste* līdzdalība *GDEW* (ko Francijā veidoja *SFMI-Chronopost*) saglabājās tikai 12,5 % apmērā un ka priekšrocību apvienošanas *GDEW* un to sadalīšanas starp visiem akcionāriem dēļ neviens no pasta operatoriem nevarētu vienpusēji gūt labumu *GDEW* savstarpējo subsīdiju rezultātā. Jākonstatē, ka prasītājas neapstrīd ne *La Poste* līdzdalības procentuālo daļu, ne priekšrocību apvienošanu, un ka tādējādi tās neapgalvo, ka Komisija saistībā ar šo vērtējumu būtu balstījusies uz acīmredzami neprecīziem faktiem.

104 Faktiski, vairs nebija ekonomiska pamatojuma, lai *La Poste* gūtu labumu no *GDEW* savstarpējām subsīdijām, jo pārējie *GDEW* akcionāri gūtu labumu no savas līdzdalības 87,5 % apmērā. Saistībā ar vērtējumu tam, vai pastāv Kopienas intereses turpināt sūdzības izskatīšanu, Komisija, nepieļaujot acīmredzamu kļūdu novērtējumā, varēja secināt, ka apgalvotās savstarpējās subsīdijas bija izbeigušās 1991. gadā (vai, precīzāk, nedaudz vēlāk, kad bija īstenota ar *GD NET* lēmumu atļautā koncentrācija). Šajā sakarā ir jānoraida prasītāju arguments, ka Komisija nepārbaudīja, vai tika ievērotas saistības, kuras tika noslēgtas sakarā ar *GD NET* lēmumu. Ekonomiska pamatojuma

neesamība nav atkarīga no jautājuma par to, vai *La Poste* ievērojusi pienākumus, ko tā bija uzņēmusies sakarā ar *GD NET* lēmumu. Šajā sakarā — tāpat kā nederīgs, noraidāms prasītāju arguments, ka *La Poste* vismaz līdz 2001. gadam nebija analītiskās grāmatvedības atskaites. Faktiski, tas, ka nepastāvēja ieinteresētība savstarpējo subsīdiju piešķiršanai, nav atkarīgs no tā, vai pastāv analītiskā grāmatvedības atskaite, vai nē.

105 Šajā kontekstā nevar piekrist prasītāju argumentam, kas saistīts ar to, ka Pirmās instances tiesa iepriekš 23. punktā minētajā 2006. gada 7. jūnija spriedumā lietā *UFEX* u.c./Komisija pamatojuma neesamības daļēji atcēla ar 1997. gada lēmumu par sūdzības sadaļu sakarā ar valsts atbalstu. Faktiski, šis lēmums ir balstīts uz citu argumentāciju, konkrētāk — uz loģistiskā atbalsta izmaksu aprēķiniem un uz salīdzinājumu ar *SFMI-Chronopost* pārskaitīto samaksu par laika periodu no 1986. līdz 1995. gadam. Komisijai nebija pienākuma veikt šādus aprēķinus saistībā ar vērtējumu, vai pastāv Kopienas intereses turpināt sūdzības izskatīšanu saistībā ar iespējamu dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu.

106 Šajā sakarā ir jāuzsver, ka Komisijai ir ekskluzīva kompetence, lai konstatētu, ka atbalsts, iespējams, nav saderīgs ar kopējo tirgu. Attiecībā uz valsts atbalstiem sākotnējā vērtēšanas stadijā Komisijai ir pienākums vai nu nolemt, ka attiecīgais valsts pasākums nav "atbalsts" EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, vai nolemt, ka pasākums, lai arī tas ir atbalsts, tomēr ir saderīgs ar kopējo tirgu, vai arī uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru (Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra spriedums lietā T-95/96 *Gestevisión Telecinco*/Komisija, *Recueil*, II-3407. lpp., 54. un 55. punkts).

107 Savukārt attiecībā uz sūdzību, ar kuru ziņo par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, kura neietilpst Komisijas ekskluzīvā kompetencē, un šādā situācijā Komisijai ir rīcības brīvība, lai noteiktu prioritātes, un tai nav pienākuma ieņemt nostāju par to, vai pārkāpums pastāv, vai nepastāv. Ja Komisija ir konstatējusi, ka,

sākot ar noteiktu brīdi, vairs nebija ekonomiska pamatojuma turpināt noteiktas darbības, tā principā drīkst uzskatīt, ka apgalvotais pārkāpums ir izbeigts, ja nepastāv pietiekamas norādes par pretējo. Izvērtējot Kopienas intereses, kas vērstas uz to, lai Komisijai ļautu noteikt prioritātes, tai nav pienākuma ziedot resursus, lai veiktu aprēķinu, kas analoģisks aprēķinam, kuru tā veikusi attiecībā uz sadaļu par valsts atbalstiem. Apstāklis, ka attiecīgā sūdzība vienlaikus attiecas uz valsts atbalstiem un dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, neliedz Komisijai abus sūdzības aspektus skatīt atsevišķi. Apstāklis, ka Komisija uzsākusi procedūru valsts atbalstu jautājumā un ka tā šajā sakarā veikusi padziļinātu izmeklēšanu, neizslēdz tai iespēju noraidīt sūdzības sadaļu sakarā ar dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu Kopienas interešu neesamības dēļ saskaņā ar kritērijiem, kas piemērojami šai sūdzības sadaļai.

108 Prasītājas apgalvo, ka tās vērsušas Komisijas uzmanību uz *SFMI-Chronopost* ļoti augsto iekšējo ražību un neparasti lielajām dividendēm, atsaucoties uz 1996. gada maijā sagatavoto konsultantu sabiedrības ziņojumu, kuru tās nodevušas apspriešanai. Šajā sakarā pietiek konstatēt, ka tabulas par iekšējo ražību un akcionāriem izmaksātajām dividendēm ir par laika periodu, attiecīgi, no 1986. līdz 1992. gadam un no 1986. līdz 1991. gadam. Dati par laika periodu pirms vai tieši pēc *GD NET* lēmuma pieņemšanas nevar likt apšaubīt konstatējumu, ka *La Poste* pēc tam, kad tika īstenota ar šo lēmumu atļautā koncentrācija, vairs nebija iniciatīvas piešķirt savstarpējās subsīdijas.

109 Katrā gadījumā ir jāuzsver, ka Komisija pamatoti balstījusies uz to, ka *La Poste* kopš 1995. gada marta ievērojusi savas saistības sniegt trešām personām infrastruktūras pakalpojumus apakšlīgumos ar tādiem pašiem nosacījumiem kā nosacījumi, ar kuriem tā līdzvērtīgus pakalpojumus sniedza *SFMI-Chronopost*. No tā Komisija varēja secināt, ka, vēlākais, šajā datumā, savstarpējās subsīdijas bija izbeigušās. Nav ekonomisku iemeslu, kas pamatotu, ka uzņēmums, kas atrodas dominējošā stāvoklī, savai meitas sabiedrībai, kas darbojas konkurencei atvērtā tirgū, par piekļuvi savam tīklam izrakstītu rēķinus par cenu, kas zemāka par reālo, ja tai šādi paši nosacījumi ir jāpiemēro arī konkurentu piekļuvei.

110 Šajā sakarā prasītājas Komisijai pārmet, ka tā nav pārbaudījusi, vai *La Poste* savus pienākumus ir ievērojusi. No apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija ir pārbaudījusi, vai prasītājas ir lūgušas *La Poste* tām sniegt tāda veida apakšuzņēmēja pakalpojumus, kādus *La Poste* sniedza *SFMI-Chronopost*, un ka no saņemtajām atbildēm izriet, ka neviens operators nav izrādījis vēlmi to darīt. Šajos apstākļos Komisijas veiktie izmeklēšanas pasākumi uzskatāmi par pietiekamiem. Ja *La Poste* ir uzņēmusies sniegt nediskriminējošu piekļuvi savam tīklam un neviens uzņēmums tai šādu piekļuvi nav lūdzis, nerodas jautājums par to, vai *La Poste* šo pienākumu ir ievērojusi, jo tai nav bijis iespējas to pārkāpt.

111 Turklāt, kā to konstatējusi Komisija apstrīdētajā lēmumā, *FedEx* ar *Chronopost* holdingsabiedrību ir noslēgusi dažādus līgumus, kas stājās spēkā 2002. gadā. Prasītājas nav norādījušas, ka sabiedrībai *FedEx* piemērotie nosacījumi būtu diskriminējoši, salīdzinot ar *SFMI-Chronopost* noteiktajiem nosacījumiem.

112 Kas attiecas uz *SFMI-Chronopost* cenu politiku, prasītājas pārmet Komisijai, ka tā nav izdarījusi secinājumus no piemēriem par *SFMI-Chronopost* "plēsonīgajām" vai pārmērīgi zemajām cenām 1994. un 1999. gadā. Šajā sakarā ir jāuzsver, ka prasītājas nav šīs tiesvedības ietvaros apgalvojušas, ka *SFMI-Chronopost* Francijas starptautiskā eksprespasta tirgū atradās dominējošā stāvoklī. Tādējādi *SFMI-Chronopost* izmantotās cenas tirgū nevarēja būt dominējošā stāvokļa ļaunprātīga izmantošana, ja tam nebija saistības ar savstarpējām subsīdijām no sektora, kurā *La Poste* bija monopolstāvoklī. Turklāt prasītājas neizvirza nevienu pamatu, kas saistīts ar to, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija nav pārbaudījusi, vai *SFMI-Chronopost* izmantotās cenas bija EKL 82. panta pārkāpums, neatkarīgi no jautājuma par to, vai pastāvēja savstarpējās subsīdijas. Tāpat prasītāju minētais piemērs saistībā ar šo tiesvedību par 1994. gadu attiecas uz tādas paciņas nosūtīšanas cenu, kas nosūtīta no Beļģijas uz Dāniju, Grieķiju, Spāniju, Īriju, Portugāli vai Šveici, un tā rezultātā neattiecas uz Francijas starptautiskā eksprespasta tirgu.

113 Turklāt ir jāuzver, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 116. punktā norāda, ka — atbilstoši prasītāju apgalvojumam — ap 1991. gadu *SFMI-Chronopost* savas cenas pielīdzināja konkurentu cenām. Šajā sakarā ir jānoraida prasītāju arguments, ka *La Poste* piešķirtās prettiesiskās savstarpējās subsīdijas no juridiska monopola konkurējošai darbībai, pašas par sevi ir dominējošā stāvokļa ļaunprātīga izmantošana.

114 Jāatzīmē, ka tikai apstāklis, ka ekskluzīvas tiesības tiek piešķirtas vienam uzņēmumam, lai nodrošinātu, ka tas sniedz pakalpojumu ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, neizslēdz to, ka šis uzņēmums gūst peļņu no tam rezervētajām darbībām, ne arī rada šķēršļus uzņēmuma darbības paplašināšanai jomās, kas nav rezervētas (Pirmās instances tiesas 2002. gada 20. marta spriedums lietā T-175/99 *UPS Europe*/Komisija, *Recueil*, II-1915. lpp., 51. punkts).

115 Līdzdalības uzņēmumā iegūšana (un pēc analoģijas — savstarpējo subsīdiju piešķiršana) var izraisīt problēmas attiecībā uz Kopienas konkurences noteikumiem gadījumā, ja monopolstāvoklī esošā uzņēmuma izmantotie līdzekļi radušies, rezervētajā tirgū izmantojot pārmērīgas vai diskriminējošas cenas vai cita veida ļaunprātīgas prakses rezultātā (iepriekš 114. punktā minētais spriedums lietā *UPS Europe*/Komisija, 55. punkts). Šajā lietā prasītājas neapgalvo, ka rezervētajā sektorā šāda veida prakse būtu pastāvējusi.

116 No judikatūras neizriet, ka savstarpējo subsīdiju piešķiršana kā tāda būtu dominējošā stāvokļa ļaunprātīga izmantošana, neatkarīgi no rezervētajā sektorā un konkurencei atvērtajā sektorā attiecīgi īstenotās politikas. Ja par saviem pakalpojumiem *SFMI-Chronopost* izrakstīja rēķinus par cenu, kas zemāka par reālo, tas obligāti nav šķērslis konkurentiem, it īpaši ja, kā to norāda prasītājas, *SFMI-Chronopost* ir šīs subsīdijas izmantojusi, lai gūtu ievērojamu labumu vai lai izmaksātu paaugstinātas dividendes. Pretēji tam, ko norāda prasītājas, apstāklis, ka to cenas tika pielīdzinātas konkurentu cenām un gūta ievērojama peļņa, nav "ierocis", ko var izmantot pret konkurentiem, jo apstāklis, ka uzņēmums gūst šādu labumu, neiespaido klienta izdarīto pakalpojuma

sniedzēja izvēli. Tādējādi Komisija varēja uzskatīt, ka apgalvotais pārkāpums bija izbeidzies, kad, kā to minējušas pašas sūdzības iesniedzējas, *SFMI-Chronopost* bija savas cenas pielīdzinājis savu konkurentu izmantotajām cenām. Prasītājas nav norādījušas, ka konkurentu cenas būtu bijušas pārmērīgi zemas.

117 Kas attiecas uz iesniegto piemēru par cenām 1994. gadam, ir jāatgādina, ka tas neattiecas uz šo tirgu. Attiecībā uz iesniegto cenu piemēru 1999. gadam, ir jāuzsver, ka tās ir no perioda vairākus gadus pēc *GD NET* lēmuma pieņemšanas un pēc tam, kad spēkā bija stājies *La Poste* pienākums sniegt piekļuvi savam tīklam ar nediskriminējošiem nosacījumiem. Nav pierādīts, ka pastāvēja saikne starp šiem cenu piemēriem un savstarpējām subsīdijām, kas, iespējams, saņemtas iepriekšējos gados. Turklāt Komisija apstrīdētā lēmuma 119. punktā ir pamatoti uzsvērusi, ka šķiet neiespējami, ka uzņēmums vairāk nekā desmit gadus izmantotu pārmērīgi zemu cenu. Faktiski šāda prakse būtu jāīsteno konsekventi, lai varētu sasniegt mērķi izspiest konkurentus no tirgus. Prasītājas nav norādījušas, ka *SFMI-Chronopost* pēc tam, kad tā bija pielīdzinājusi savas cenas konkurentu cenām, būtu atsākusi sistemātiski noteikt pārmērīgi zemas cenas.

118 Ievērojot iepriekš minēto, Komisija likumīgi varēja uzskatīt, ka apgalvotais pārkāpums ap 1991. gadu bija izbeigts.

119 Apstrīdētajā lēmumā Komisija uzskatīja — apstāklis, ka šķietamais pārkāpums ir ildzis piecus gadus, tam nerada nekādas Kopienas intereses, ja tas ticis izbeigts pirms trīspadsmit gadiem un tam nav paliekošu seku. Šajā kontekstā prasītājas nav nedz pierādījušas, ka Komisija būtu balstījusies uz acīmredzami neprecīziem faktiem, nedz arī, ka tā būtu pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā.

120 Pat ja pārkāpumu varētu kvalificēt kā ilglaicīgu, tas nenozīmētu, ka Komisija nevarēja noliegt Kopienas interešu pastāvēšanu saistībā ar sūdzības turpmāku izskatīšanu. Pietiek ar to, ka Komisija ņem vērā apgalvotā pārkāpuma ilgumu, izvērtējot Kopienas intereses. Prasītāju izvirzītais apstāklis, ka Komisija kādā citā gadījumā ir izskatījusi lietu par pārkāpumu, kas ildzis nedaudz ilgāk par diviem gadiem, nenozīmē, ka visos pārējos gadījumos Komisijai ir pienākums izskatīt lietas materiālus par pārkāpumu, kas ildzis nedaudz ilgāk, jo katra lieta ir jāvērtē, ņemot vērā konkrētos lietas apstākļus.

121 Papildus ir jānorāda — pat ja Komisija būtu vienīgi konstatējusi pārkāpuma izbeigšanos, sākot ar 1995. gada martu, tas nenozīmētu, ka tā būtu pieļāvusi tādu kļūdu, izvērtējot Kopienas intereses, kas attaisnotu apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Apstrīdētā lēmuma 124. punktā Komisija norāda — fakts, ka šķietamā ļaunprātīgā izmantošana ir ilgusi piecus gadus, nepadara lietu par tādu, kam piemīt Kopienas intereses, ja tā ir izbeigusies pirms trīspadsmit gadiem un ja tai nav paliekošu seku. Šī argumentācija pēc būtības ir balstīta uz to, ka apgalvotais pārkāpums, pat ja tas bijis ilglaicīgs, ir izbeidzies pirms vairākiem gadiem un tam nav paliekošu seku, un tā būtu spēkā arī tad, ja pārkāpums būtu izbeidzies tikai 1995. gada martā.

122 Tas, ka Komisija apstrīdēto lēmumu ir pieņēmusi vairākus gadus pēc sūdzības iesniegšanas, pats par sevi nekavē novērtēt Kopienas intereses atbilstoši situācijai, kāda pastāvēja apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī. Šajā sakarā ir jāuzsver, ka ir pieļaujams, ka Komisija aizstāv savu 1994. gada 30. decembra lēmumu par sūdzības noraidīšanu Kopienu tiesās un ka šis lēmums tika atcelts tikai 2000. gada 25. maijā, Pirmās instances tiesai pasludinot savu spriedumu lietā T-77/95 pēc tam, kad tai bija iesniegta apelācija šajā lietā. Jāatgādina, ka Komisijai bija tiesības apstrīdētajā lēmumā uzskatīt, ka pārkāpums bija izbeidzies ap 1991. gadu — ilgu laiku pirms tika noraidīts tās 1994. gada lēmums par sūdzības noraidīšanu. Kopienas interešu vērtējuma parametri tādējādi nav būtiski grozīti laika periodā no 2000. gada 25. maija (datuma, kad tika atcelts 1994. gada 30. decembra lēmums par sūdzības noraidīšanu) un 2004. gada 19. novembri (datumu, kad pieņemts apstrīdētais lēmums).

— Apgalvoto pārkāpumu seku saglabāšanās

123 Ievadam ir jānorāda, ka prasītājas replikas raksta iesniegšanas stadijā ir izvirzījušas jaunus argumentus, kas ir saistīti ar apstākli, ka Komisija ir nepareizi novērtējusi noteiktus pierādījumus saistībā ar apgalvoto pārkāpumu seku turpināšanās izvērtēšanu un ka tās Enkauas ziņojumu ir iesniegušas tikai šajā stadijā. Šie jaunie argumenti ietilpst pirmā pamata otrās sadaļas ietvaros, ar kuru prasītājas ir apgalvojušas, ka Komisija ir kļūdaini uzskatījusi, ka apgalvotajiem pārkāpumiem nav bijušas paliekošas sekas. Līdz ar to tie nav jauns pamats Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē, bet gan papildina [izvirzīto pamatu], kas ir uzskatāms par pieņemamu (šajā sakarā skat. Tiesas 2007. gada 26. aprīļa spriedumu lietā C-412/05 P *Alcon*/ITSB, Krājums, II-3569. lpp., 40. punkts). Ievērojot, ka šo jauno argumentu iesniegšana ir pieņemama, Enkauas ziņojums, ciktāl ar to pamatoti šie jaunie argumenti, ir jāņem vērā, pat ja prasītājas nav, kā to paredz Reglamenta 48. panta 1. punkts, tieši pamatojušas, kāpēc pieļauta kavēšanās, iesniedzot šo pierādījumu. Faktiski, ja jauns arguments ir pieņemams, lietas dalībniekam nevar liegt iesniegt pierādījumus par šo argumentu.

124 Izvērtējot paliekošu seku pastāvēšanu, Komisija ir konstatējusi, ka tirgu ir pametuši tikai divi-trīs nelieli operatori. Šajā sakarā prasītājas, atsaucoties uz Enkauas ziņojumu, apgalvo, ka ir notikuši nozīmīgi tirgus pamešanas gadījumi. Jāuzver, ka šajā ziņojumā detalizēti apskatīti vienīgi *FedEx* un *CRIE* gadījumi. Jākonstatē, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir analizējusi to, ka abas šīs sabiedrības ir pametušas tirgu. *FedEx* gadījumā tā ir norādījusi, ka, lai gan šī sabiedrība bija izstājusies no ekspres-pasta tirgus Eiropas ietvaros, tā ir varējusi tajā ātri iekļūt no jauna 1996. gadā. Šajos apstākļos Komisija varēja uzskatīt, ka *FedEx* daļējo un pagaidu aiziešanu nevar uzskatīt par apgalvotā pārkāpuma paliekošām sekām.

125 Kas attiecas uz *CRIE*, Enkauas ziņojums apliecina, ka šī uzņēmuma aiziešana no tirgus ir bijusi saistīta ar *SFMI-Chronopost* izmantotajām "plēsonīgajām" cenām.

Jākonstatē, ka Komisija uz šo argumentu ir sniegusi atbildi apstrīdētā lēmuma 81. punktā, tieši atsaucoties uz Enkauas ziņojumu un norādot, ka *CRIE*, atbildot uz Komisijas informācijas pieprasījumu, bija izvirzījusi citus iemeslus savai aiziešanai no tirgus. Komisija varēja likumīgi balstīties uz informāciju, ko tā bija saņēmusi kā atbildi uz savu informācijas pieprasījumu, ievērojot, ka par nepareizas informācijas sniegšanu ir paredzēts naudas sods, un turklāt nešķita, ka *CRIE* bija kāda ieinteresētība sniegt Komisijai nepareizu informāciju šajā sakarā. Turklāt ir jāuzsver, ka prasības par tiesību akta atcelšanu sakarā Pirmās instances tiesa kontrolē apstrīdētā lēmuma likumību, un tai nav kompetences no jauna izskatīt sūdzību. Ja prasītājas uzskata, ka Komisija [noteiktu tirgus dalībnieku] aiziešanu no tirgus analizējusi kļūdainā veidā, tām pašām jāidentificē, kādu tiesību vai faktisku kļūdu Komisija pieļāvusi. Šajā sakarā nepietiek ar atsaukšanos uz Enkauas ziņojumā ietverto notikumu attīstības aprakstu, ko Komisija apstrīdētajā lēmumā ir izvērtējusi, ja netiek izskaidrots, kādā veidā tās argumentācija ir bijusi kļūdaina.

126 Attiecībā uz prasītāju argumentu, ka Komisija nav pienācīgi ņēmusi vērā ārkārtīgās grūtības uzņēmumiem, kuri bija tikpat spēcīgi kā *UPS*, iekļūt Francijas starptautiskā eksprespasta tirgū un saglabāt savu pozīciju tajā, ir jākonstatē, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 84. punktā ir norādījusi, ka *UPS* 1996. gadā reorganizēja savas darbības Francijā, lai vairāk pievērstos starptautiskajam tirgum, taču neatstāja Francijas starptautiskā eksprespasta tirgu. Faktiski, tabula, kurā attēlotas tirgus daļas (skat. iepriekš 85. punktu), kura sagatavota pēc sūdzības iesniedzēju iesniegtā novērtējuma, rāda, ka *UPS* tirgus daļa laika periodā no 1986. līdz 1996. gadam ir pat pieaugusi. Šajos apstākļos ir jānoraida prasītāju nepierādītais apgalvojums attiecībā uz šķietamajām grūtībām, kādas bijušas *UPS* saistībā ar palikšanu šajā tirgū.

127 Kas attiecas uz pieprasījuma jūtīgumu attiecībā pret cenu, Komisija apstrīdētā lēmuma 87. un 88. punktā ir citējusi *FedEx* un *DHL* iesniegtos pētījumus, kuros norādīts, ka cena ir visnozīmīgākais faktors, izvēloties pakalpojuma sniedzēju. No tā Komisija varēja secināt, ka klienti Francijā, izvēloties savu eksprespasta pakalpojumu sniedzēju, bija ārkārtīgi jūtīgi pret cenu. Attiecībā uz pieprasījuma cenas elastīguma

un cenu konkurences intensitātes nošķiršanu, kas izdarīta Enkauas ziņojumā, pietiek konstatēt, ka Komisija uz šo argumentu ir sniegusi atbildi apstrīdētā lēmuma 90. punktā un ka prasītājas nav izvirzījušas kādu argumentu, kas pierādītu, ka šajā argumentācijā būtu pieļauta tiesību vai faktiska kļūda. Attiecībā uz Enkauas ziņojumā norādīto necaurskatāmo atlaižu sistēmu, nav skaidrs, kāds iespaids šai caurskatāmības neesamībai varētu būt uz pieprasījuma jūtīgumu pret cenu. Katrā gadījumā Komisija apstrīdētā lēmuma 91. punktā pamatoti uzsver, ka relatīvi koncentrētā tirgū fakts, ka pakalpojuma sniedzēji nezina savu konkurentu tarifus, ir garantija, ka tarifi nenostabilizēsies ārpus konkurences esošā līmenī.

128 Prasītājas tāpat apgalvo, ka pastāvēja ar operatora maiņu saistītas izmaksas un ka Komisija neesot ņēmusi vērā *SFMI-Chronopost* atlaižu sistēmas iespaidu, to, ka pastāvēja komerciālie līgumi ar pastāvīgajiem klientiem un nenotika nozīmīga klientu pāreja [no viena operatora pie otra], kā tas norādīts Enkauas ziņojumā. Attiecībā uz to, ka šķietami nenotika nozīmīgas klientu pārejas [no viena operatora pie otra], jānorāda, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 96. punktā ir konstatējusi, ka trīs gadu laikā no 1999. līdz 2001. gadam *FedEx* iegūtie un zaudētie klienti vidēji veidoja 22 % no tās gada apgrozījuma. Komisija no tā varēja secināt, ka pastāvēja spēcīga klientu rotācija, un prasītājas nav iesniegušas piemērus, kas varētu parādīt pretējo.

129 Kas attiecas uz mēģinājumiem saglabāt klientu uzticību, jāuzsver, ka Komisija uz sūdzības iesniedzēju argumentiem ir atbildējusi apstrīdētā lēmuma 99. un 100. punktā, un, konkrētāk, tā ir konstatējusi, ka sūdzības iesniedzējas nav iesniegušas pierādījumus par izmaksām, kas šķietami saistītas ar operatora maiņu, un ka tās pat nebija iesniegušas informāciju par pašu mēģinājumiem saglabāt klientu uzticību. Faktiski, pat ja Enkauas ziņojumā apgalvots, ka ārpus *ad hoc* segmenta pastāvēja "vairāk vai mazāk ilglaicīgi" līgumi, kuros varēja būt iekļautas klauzulas, paredzot, ka klients izdara maksājumu operatoru maiņas gadījumā, šis apgalvojums ir un paliek teorētisks, ciktāl ziņojumā norādīta tikai viena iespēju, neapstiprinot, ka *SFMI-Chronopost* faktiski noslēdza ilglaicīgus līgumus vai paredzēja soda maksāšanu, lai atturētu savus klientus no pakalpojuma sniedzēja maiņas. Fakts, ka pakalpojuma

sniedzējs svarīgiem klientiem piešķir atlaides, nenozīmē, ka pastāv šķēršļi pakalpojuma sniedzēja maiņai, ja cits pakalpojuma sniedzējs piedāvātu labāku cenu, iespējams, arī piedāvājot atlaides. Prasītājas nav apgalvojušas, ka atlaižu piešķiršana būtu bijusi saistīta ar ilglaicīga līguma noslēgšanu.

130 Attiecībā uz prasītāju argumentu par labumu, ko *SFMI-Chronopost* guvusi no tā, ka tai bija ekskluzīva piekļuve *La Poste* tīklam vismaz līdz 1995. gada martam, ir jāatzīmē, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 101.–114. punktu ir veltījusi tam, lai izvērtētu blīva lokālā tīkla nepieciešamību, un ka šajā sakarā tā ir sniegusi atbildi uz sūdzības iesniedzēju argumentu, ka šī ekskluzīvā piekļuve esot radījusi šķēršļus iekļūšanai *ad hoc* sektorā. Prasītājas nav norādījušas kļūdu, ko Komisija būtu pieļāvusi šajā apstrīdētā lēmuma daļā. Turklāt Komisija šī lēmuma 102. punktā pamatoti norādījusi, ka sūdzības iesniedzējas nav apstrīdējušas *SFMI-Chronopost* piekļuvi *La Poste* tīklam, bet gan vienīgi to, ka rēķini par šīs piekļuves sniegšanu izrakstīti par zemāku cenu. Ciktāl nav apšaubīta ekskluzīvā piekļuve līdz 1995. gada martam kā tāda, iespējamās šīs piekļuves sekas nevar būt apgalvotā pārkāpuma sekas, kas turpinās. Kas attiecas uz to — kā apgalvots —, ka rēķini par šo piekļuvi izrakstīti par cenu, kas zemāka par reālo, ir jāatgādina, ka Komisija šīs procedūras ietvaros varēja likumīgi uzskatīt, ka apgalvotās savstarpējās subsīdijas bija izbeigušās ap 1991. gadu.

131 Šajā sakarā tāpat ir jānoraida arī prasītāju vispārīgais apgalvojums, ka Komisija nav izvērtējusi visus faktiskos vai tiesiskos apstākļus, uz ko vērsta Komisijas uzmanība. No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija ir veltījusi uzmanību sūdzības iesniedzēju argumentiem un to iesniegtajiem dokumentiem. Šajos apstākļos tieši prasītājām ir precīzi jānorāda tiesiskie un faktiskie apstākļi, ko Komisija, pretēji tās pienākumiem, nebūtu ņēmusi vērā.

132 Ciktāl prasītājas Komisijai pārmet, ka tā nav ņēmusi vērā dominējošā stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas galvenās sekas, proti, ka tā ļāvusi *SFMI-Chronopost* nonākt līdera pozīcijā tirgū un tur palikt, Komisija apstrīdētajā lēmumā ir norādījusi, ka *SFMI-Chronopost* tirgus daļa laika periodā no 1990. līdz 2001. gadam mainījusies tikai par aptuveni trim procenta punktiem un ka tas parādījis, ka šī tirgus daļa tikai nelielā mērā bijusi atkarīga no varbūtējās ļaunprātīgās izmantošanas. Turklāt tā apstrīdētā lēmuma 66. punktā ir norādījusi — ja pieprasījums pēc individuālu uzņēmumu sniegtajiem pakalpojumiem bija ļoti jūtīgs pret cenu un ja klienti bez grūtībām varēja nomainīt pakalpojuma sniedzēju, ko tie arī regulāri darīja, nevar secināt, ka apgalvotās pret konkurenci vērstās darbības, kas jau pirms ilga laika ir izbeigtas, varētu saglabāt sekas tirgū. Šajā sakarā ir jāuzsver — pieņemot, ka *SFMI-Chronopost* ātrā izaugsme laika periodā no 1986. līdz 1990. gadam ir bijusi saistīta ar apgalvoto pārkāpumu, tas obligāti nenozīmē, ka *SFMI-Chronopost* tirgus daļa apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā būtu bijusi saistīta ar šo attīstību, kas notikusi uzsākšanas periodā.

133 Šīs lietas apstākļos, kur Komisija ir konstatējusi, ka klienti ir ļoti jūtīgi pret cenu, ka nepastāvēja šķēršļi pakalpojuma sniedzēja maiņai, ja tikai divi ļoti nelieli operatori ir pametuši tirgu un nepastāv nekāda saikne starp šo tirgus pamešanu un šķietamo ļaunprātīgo izmantošanu, Komisija, nepieļaujot acīmredzamu kļūdu novērtējumā, varēja uzskatīt, ka tirgus daļa, kas bija *SFMI-Chronopost* apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, nebija apgalvotā pārkāpuma paliekošas sekas. Konstatējusi šīs tirgus iezīmes, Komisija varēja uzskatīt, ka tirgus struktūra, kas pastāvēja apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, izrietēja no konkurences nosacījumiem, kas bija spēkā šajā laika periodā un nevis no iespējamajām savstarpējām subsīdijām, kas sniegtas vairākus gadus agrāk. Prasītājas nav apgalvojušas, ka pēc 1991. gada *SFMI-Chronopost* būtu iznīcinājusi visu cenu konkurenci, sistemātiski savas cenas pielīdzinot viszemākajām tās konkurentu izmantotajām cenām.

134 Tāpat Komisija varēja balstīties uz to, ka *SFMI-Chronopost* tirgus daļas izmaiņas laika periodā no 1990. līdz 2001. gadam bija nelielas, lai pamatotu to, ka *SFMI-Chronopost*

tirgus daļa apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī bija atkarīga no citiem izšķirošiem faktoriem, nevis šķietami iepriekš piešķirtajām savstarpējām subsīdijām. Attiecībā uz prasītāju argumentu, ka Komisija nav ņēmusi vērā apstākli, ka ekspresspasta tirgus deviņdesmitajos gados bija augošs, tās nav skaidri precizējušas, kas Komisijai no tā būtu bijis jāsecina. Ja tirgus bija augošs un tādējādi tas ir mainījies, šķiet, vēl mazāk iespējams, ka tirgus struktūra apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā būtu saistīta ar iepriekš izdarīto apgalvoto pārkāpumu.

135 Jāuzsver — pat ja uzskatītu, ka Komisija bija tikai konstatējusi savstarpējo subsīdiju izbeigšanu, sākot ar 1995. gadu, tas neliek apšaubīt tās argumentāciju šajā sakarā. Tabula, kurā attēlotas tirgus daļas, rāda, ka *SFMI-Chronopost* tirgus daļa laika periodā no 1990. līdz 1996. gadam ir pazeminājusies un ka tā ir atguvusi trīs procenta punktus laika periodā no 1996. līdz 2001. gadam. Pieņemot, ka pārkāpums bija izbeidzies 1995. gadā, *SFMI-Chronopost* būtu zaudējusi tirgus daļas periodā, kas sakristu ar varbūtējo ļaunprātīgo izmantošanu (1990.–1996.) un būtu tirgus daļu ieguvusi pēc minētā perioda (1996.–2001.). Šajos apstākļos un ievērojot tirgus iezīmes, Komisija varēja uzskatīt, ka *SFMI-Chronopost* tirgus daļu apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī nevar izskaidrot ar apgalvoto, pagātnē izdarīto pārkāpumu un ka tādēļ nepastāv paliekošas sekas.

136 Turklāt ir jāuzsver, ka apgalvotā pārkāpuma sekas, kas turpinās, ne vienmēr ir tāda rakstura, kas piešķirtu Kopienas intereses sūdzības izskatīšanai. Faktiski iepriekš 13. punktā minētajā 1999. gada 4. marta sprieduma lietā *UFEX* u.c./Komisija 96. punktā Tiesa ir Pirmās instances tiesai pārmetusi, ka tā nav pārliecinājusies, ka pret konkurenci vērstās sekas nav saglabājušās un, attiecīgā gadījumā, ka tās nepiešķir Kopienas intereses sūdzības izskatīšanai. Apstrīdētā lēmuma 131. un 132. punkta daļā, kas veltīta vērtējumam, vai pastāv Kopienas intereses turpināt izskatīt sūdzību, Komisija ir norādījusi, ka tirgus 2001. gadā nebija kļuvis nozīmīgi koncentrētāks salīdzinājumā ar 1986. gadu un ka *Herfindahl-Hirschmann* indekss bija palicis gandrīz nemainīgs.

137 Šo konstatējumu nevājina prasītāju arguments, ka Komisijai būtu bijis jāparedz nozīmīga koncentrācijas samazināšanās pēc tam, kad tirgū bija ienākusi *SFMI-Chronopost* ar lielu tirgus daļu. Prasītājas uzskata — ja tirgus koncentrācija pēc *SFMI-Chronopost* ienākšanas nesamazinājās, tad tas ir tādēļ, ka to vairāk nekā pietiekami kompensēja virknes operatoru aiziešana no tirgus. Šajā sakarā ir jāuzsver — tas, ka *Herfindahl-Hirschmann* indekss palika stabils, rāda, ka vispārējā konkurence tirgū nav samazinājusies, un tas tā ir, lai gan divi nelieli operatori tirgu pametuši. Tas ļauj secināt, ka *SFMI-Chronopost* ienākšanai tirgū nav bijis nelabvēlīgs iespaids uz tirgus vispārējo situāciju, papildus apstāklim, ka nav pierādīta nekāda cēloņsakarība starp šo operatoru aiziešanu no tirgus un *SFMI-Chronopost* darbībām. Turklāt, kā to pamatoti norādījusi Komisija apstrīdētā lēmuma 133. punktā, sūdzības iesniedzējas nav pierādījušas, ka tirgus ar diviem lieliem operatoriem būtu bijis mazāk konkurējošs nekā tirgus ar vienu dominējošu operatoru tajā, kā tas bija Francijā pirms *SFMI-Chronopost* ienākšanas tirgū.

138 Tādējādi, pat pieņemot, ka būtu pierādīta cēloņsakarība starp *SFMI-Chronopost* tirgus daļu apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī un apgalvoto pārkāpumu, Komisija varēja uzskatīt, ka šīs paliekošās sekas nebija tādas, kas pastāvētu Kopienas intereses sūdzības izskatīšanai, ievērojot vispārējo situāciju tirgū, kas nebija kļuvusi mazāk konkurējoša.

— Apgalvotā pārkāpuma smagums

139 Prasītājas Komisijai pārmet, ka tā apstrīdētajā lēmumā nav apgalvotā pārkāpuma smagumu kvalificējusi atbilstoši Pamatnostādnēs noteiktajiem kritērijiem.

140 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Komisijai ir rīcības brīvība, nosakot prioritātes attiecībā uz tai iesniegtajām sūdzībām. Tā kā lēmumā, ar kuru noraidīta sūdzība Kopienas interešu neesamības dēļ, Komisija konstatēja, ka pārkāpums bija izbeidzies, ka nebija paliekošu seku un ka tā parāda, ka ir ņēmusi vērā pārkāpumu, par kuriem ziņots sūdzībā, ilgumu un smagumu, tā šo sūdzību var noraidīt, pat ja pārkāpumi bijuši ilglaicīgi un smagi, ar nosacījumu, ka tā nav balstījusies uz acīmredzami nepareiziem faktiem un nepieļauj acīmredzamu kļūdu novērtējumā.

141 Pienākums ņemt vērā pārkāpuma smagumu, lai novērtētu Kopienas interešu pastāvēšanu, neliek Komisijai kvalificēt šo smagumu atbilstoši Pamatnostādnēs ietvertiem "abstraktiem" kritērijiem.

142 Šajā lietā Komisija ir pienācīgi ņēmusi vērā apgalvotā pārkāpuma smagumu. Faktiski apstrīdētā lēmuma 137. punktā tā ir uzskatījusi, ka, "ciktāl nav [bijis] pierādījumu, ka pārkāpuma rezultāts ir [bijis] faktisko vai iespējamo konkurentu izspiešana no tirgus, ir grūti pateikt, ka tas ir [bijis] tik ārkārtīgi smags, ka attaisnotu padziļinātu tāda iespējamā pārkāpuma izvērtēšanu, kurš ir ticis izbeigts pirms ilga laika un kam nav [bijis] paliekošu seku tirgū". No tā izriet, ka Komisija ir ņēmusi vērā apgalvotā pārkāpuma "konkrēto" smagumu no tā iespaida uz tirgu viedokļa. Konstatējums, ka nebija pierādījumu, ka pārkāpuma rezultātā no tirgus izspiesti konkurenti, attiecas ne tikai uz paliekošajām sekām, bet arī uz sekām šķietamā pārkāpuma laikā. Pat ja apstrīdētā lēmuma 79. punktā Komisija ir vienīgi norādījusi, ka "kopš 1991. gada" tirgu pametuši tikai daži tirgus dalībnieki, ir jākonstatē, ka prasītājas nav apgalvojušas, ka Komisija nebūtu ņēmusi vērā tos tirgus dalībniekus, kas tirgu pametuši laika periodā no 1986. līdz 1991. gadam. Turklāt, atbildot uz tiesas sēdē uzdoto Pirmās instances tiesas jautājumu par iespējamajām tirgus pamešanām laika periodā no 1986. līdz 1991. gadam, lietas dalībnieki nav norādījuši citas sabiedrības papildus tām, kuras Komisija apskatījusi tajā apstrīdētā lēmuma daļā, kas veltīta tirgus pamešanai.

143 Komisija saistībā ar tās argumentāciju, kādēļ tika konstatēts, ka nepastāvēja paliekošas sekas un nebija Kopienas interešu turpināt sūdzības izskatīšanu, ir ņēmusi vērā apgalvotā pārkāpuma iezīmes. Prasītājas nav ne pierādījušas, ka Komisija būtu balstījusies uz acīmredzami nepareiziem faktiem, ne arī, ka tā nebūtu ņēmusi vērā apgalvotā pārkāpuma smagumu.

144 Kas attiecas uz prasītāju argumentu, ka Komisija pilnībā nav ņēmusi vērā to, ka sūdzību bija iesnieguši gandrīz visi attiecīgie operatori, ir jāuzsver, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 128. punktā ir norādījusi — sūdzības iesniedzēju skaits nekad nav bijis kritērijs, izvērtējot Kopienas intereses, un ka jau bija nodrošināta netraucētas konkurences situācija. Nav nozīmes prasītāju izdarītajai norādei uz iepriekš 14. punktā norādīto 2000. gada 25. maija spriedumu lietā *UFEX* u.c./Komisija. Faktiski šī sprieduma 52. punktā Pirmās instances tiesa ir norādījusi, ka pēc tādas sūdzības saņemšanas, kuru iesnieguši gandrīz visi Francijas privātie operatori, kas darbojas attiecīgajā tirgū, Komisijas pienākums ir nodrošināt netraucētas konkurences situāciju. Tas neļauj secināt, ka sūdzības iesniedzēju skaits ir apstāklis, kas var piešķirt Kopienas intereses sūdzības izskatīšanai. Jākonstatē, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā, apstrīdētajā lēmumā apšaubot šo argumentu.

145 Prasītāju arguments, kas saistīts ar konkrētā tirgus Kopienas mērogu (skat. iepriekš 94. punktu), tiks apskatīts un noraidīts saistībā ar otrā pamata trešo sadaļu (skat. turpmāk 158. punktu).

146 No tā izriet, ka pirmā pamata otrā sadaļa ir noraidāma.

147 Tā kā Komisijas vērtējums apgalvoto pārkāpumu ilgumam un smagumam nav bijis kļūdains, tāpat ir jānoraida pirmā pamata pirmā sadaļa. Komisijas kļūda, uzskatot,

ka tai nav pienākuma ņemt vērā apgalvoto pārkāpumu ilgumu un smagumu, nav iespaidojusi lēmuma dispozitīvo daļu, un tātad tās rezultāts nevar būt tāds, ka Pirmās instances tiesa apstrīdēto lēmumu atceļ.

Par trešo sadaļu — acīmredzami un ar nodomu nepareizs vērtējums Komisijas lomai, izvērtējot Kopienas interešu pastāvēšanu, salīdzinājumā ar lomu, kāda ir valstu tiesām

Apstrīdētā lēmuma kopsavilkums

148 Apstrīdētā lēmuma 153. punktā Komisija atgādina, ka saskaņā ar Pirmās instances tiesas judikatūru tas, ka valsts tiesai vai valsts konkurences iestādei jau ir iesniegts jautājums par aizliegtas vienošanās vai darbību atbilstību EKL 81. un EKL 82. pantam, ir apstāklis, ko Komisija var ņemt vērā, vērtējot Kopienas intereses attiecīgajā lietā (Pirmās instances tiesas 1995. gada 24. janvāra spriedums lietā T-5/93 *Tremblay* u.c./ Komisija, *Recueil*, II-185. lpp., 62. punkts).

149 Komisija uzskata, ka apgalvoto pārkāpumu smaguma centrs ir Francijā, jo to sekas faktiski esot aprobežotas ar šo teritoriju (apstrīdētā lēmuma 156. punkts). Turpinot, tā uzsver, ka sūdzības iesniedzējām esot bijusi iespēja aizstāvēt savas tiesības tiesās un Francijas konkurences iestādē. Tā uzskata, ka atbilstošāk būtu lietu izskatīt valsts līmenī (apstrīdētā lēmuma 159. punkts).

Lietas dalībnieku argumenti

150 Prasītājas norāda, ka Komisija nepareizi uzskatījusi, ka apgalvoto pārkāpumu smaguma centrs ir Francijā un ka to sekas aprobežojas ar šo teritoriju. Tās apgalvo, ka Komisija nedrīkstēja neņemt vērā ļoti skaidro Francijas konkurences padomes nostāju, uzskatot, ka tā nav atbilstošā iestāde, lai jautājumu izskatītu, un no tā secināja, ka Komisijai, kuras izskatīšanā ir šī lieta, būtu jāturpina tās izskatīšana. Pēc 1990. gada atkāroti apturot lietas izskatīšanu, Konkurences padome esot norādījusi, ka tā uzskatīja, ka pēc būtības šīs lietas izskatīšana bija Kopienas interesēs. Turklāt *Tribunal de commerce de Paris*, atliekot izskatīšanu sūdzības sadaļai par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, esot norādījusi, ka arī tā uzskatīja, ka Komisija bija daudz atbilstošāka iestāde šī jautājuma izskatīšanai.

151 Komisija uzsver, ka sūdzība attiecas uz Francijas starptautiskā eksprespasta tirgu un ka šāda produkta ģeogrāfiskais tirgus uzskatāms par valsts tirgu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

152 Ievadam jāuzsver, ka lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka sūdzība neattiecas uz Kopienas ekskluzīvas kompetences jomu. Ja Komisijai un valstu iestādēm ir dalīta kompetence, Komisijai nav pienākuma izskatīt lietu vai pieņemt galīgo lēmumu par to, vai apgalvotais pārkāpums pastāv, vai nē (skat. iepriekš 14. punktā minēto 2000. gada 25. maija spriedumu lietā *UFEX* u.c./Komisija, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

153 Šajā sakarā nav nozīmes jautājumam par to, vai Francijas Konkurences padome uzskatījusi, ka tā nav atbilstošā iestāde, lai izskatītu sūdzību. Tā, tāpat kā Komisija, ir kompetenta izskatīt sūdzību par apgalvotajiem pārkāpumiem, un Francijas tiesas ir kompetentas piespriest zaudējumu atlīdzību un nokavējuma procentus EKL 82. panta pārkāpuma gadījumā. Jānoraida prasītāju arguments, ka tās atradās situācijā, kas pielīdzināma tādai, kurā Komisijai būtu ekskluzīva kompetence. Ja prasītājas neapmierina veids, kādā to tiesības ņēmušas vērā konkurences iestādes vai valsts tiesas, tām jāveic attiecīgi pasākumi šajās iestādēs, vai jāizmanto tām paredzētie valsts tiesību aizsardzības līdzekļi. Subjektīva valsts iestāžu vai tiesu nostāja, saskaņā ar kuru Komisija ir atbilstošāka iestāde jautājuma izskatīšanai, pat ja tā ir pierādīta, nerada Komisijai pienākumu izskatīt sūdzību tā, it kā šī sūdzība ietilptu Komisijas ekskluzīvas kompetences jomā.

154 Kas attiecas uz prasītāju norādi uz 12. un 13. punktu Komisijas paziņojumā par Komisijas un valsts tiesu iestāžu sadarbību, piemērojot EK līguma 81. un 82. pantu (OV 2004, C 101, 54. lpp.), ir jāuzsver, ka ar šiem punktiem paredzēts novērst, ka valsts tiesa pieņemtu lēmumu, kas būtu pretrunā Komisijas lēmumam. Ja valsts tiesa aptur savu procesu, lai novērstu iespējamu pretrunu starp tās pieņemtu lēmumu un Komisijas pieņemtu lēmumu, un Komisija pēc tam nolemj sūdzību noraidīt Kopienas interešu neesamības dēļ, valsts process tiek atsākts no jauna, kā to pamatoti uzsvērusi Komisija apstrīdētā lēmuma 160. punktā, šai atsākšanai notiekot pēc datuma, kad noraidījums kļuvis galīgs.

155 Šajā sakarā ir jānoraida prasītāju interpretācija šim paziņojumam, saskaņā ar ko Komisijai bija pienākums piešķirt lietai prioritāti, ja valsts tiesa ir atlikusi lēmuma pieņemšanu. Attiecīgais teikums šī paziņojuma 12. punktā nosaka: "Komisija no savas puses piešķirs prioritāti lietām, kurās tā ir nolēmusi ierosināt lietas izskatīšanu saskaņā ar Komisijas Regulas (EK) Nr. 773/2004 2. panta 1. punktu un kuras ir bijušas priekšmets valsts procedūrai, kas šī iemesla dēļ ir apturēta, it īpaši, ja no tā atkarīgs civiltiesiskas prāvas iznākums." Pietiek konstatēt, ka prasītājas nav norādījušas, ka

Komisija būtu nolēmusi uzsākt procedūru Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regulas (EK) Nr. 773/2004 par lietas izskatīšanu saskaņā ar EK līguma 81. un 82. pantu, ko vada Komisija (OV L 123, 18. lpp.) 2. panta izpratnē. No šī panta 3. un 4. punkta izriet, ka ne izmeklēšanas pilnvaru izmantošana, ne sūdzības noraidīšana neprasa lietas izskatīšanas ierosināšanu.

156 Turklāt prasītājas mēģina izvirzīt argumentu, kas balstīts uz to, ka Komisija ir sadarbojusies ar Francijas konkurences padomi un ka tā ir iepazinusies ar tās lietas materiāliem. Šāda sadarbība tomēr nerada Komisijas ekskluzīvu kompetenci un neļauj sagaidīt, ka tā pieņems lēmumu par Kopienas interešu pastāvēšanu attiecīgajā lietā.

157 Attiecībā uz prasītāju argumentu, ka Komisija kļūdaini uzskatījusi, ka apgalvoto pārkāpumu smaguma centrs ir bijis Francijā un ka to sekas faktiski aprobežojušās ar šo teritoriju, ir jākonstatē, ka Komisija savu pamatojumu par Kopienas interešu pastāvēšanu nebalsta vienīgi uz kritēriju par smaguma centru vai to, ka lieta bijusi Francijas iestāžu izskatīšanā. Komisija vispirms ir konstatējusi, ka apgalvotie pārkāpumi bija izbeigušies un ka nebija paliekošu seku, lai, turpinot, izvērtētu vairākus aspektus saistībā ar novērtējumu, vai pastāv Kopienas intereses turpināt sūdzības izskatīšanu. Komisijas apgalvojums, ka apgalvoto pārkāpumu sekas faktiski ir bijušas aprobežotas ar Francijas teritoriju, būtiski neietekmē šo pamatojumu. Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā saistībā ar Kopienas interešu pastāvēšanu, ņemot vērā apstākli, ka apgalvoto pārkāpumu sekas īpaši tika justas Francijā un ka sūdzības iesniedzējām bija iespējas savas tiesības aizstāvēt Francijas tiesu iestādēs. Tādējādi nav nepieciešams apskatīt jautājumu par to, vai izskatāmajā lietā sekas patiešām "aprobežojās" ar Francijas teritoriju.

158 Šajā sakarā tāpat ir jānoraida prasītāju arguments, kas saistīts ar konkrētā tirgus Kopienas dimensiju (skat. iepriekš 94. punktu). Ciktāl pastāv Komisijas un valsts

konkurences iestāžu līdztekus kompetence, tirgum piemītošā Kopienas dimensija nerada Komisijai pienākumu secināt, ka pārkāpumam ir noteikts smagums vai ka pastāv Kopienas intereses attiecīgajā lietā.

159 Tādēļ pirmā pamata trešā sadaļa ir jānoraida.

Par ceturto pamatu — saistībā ar to, ka Komisija, apstrīdētā lēmuma 167. punktā atgriežoties pie jautājuma lietā par valsts atbalstu, lai pamatotu savu noraidījumu, kas saistīts ar iespējamo Kopienas interešu neesamību, pārkāpj labas ticības principu un lojālas sadarbības starp Kopienas iestādēm principu (EKL 10. pants)

Apstrīdētā lēmuma kopsavilkums

160 Ciktāl tas attiecas uz pirmā pamata ceturto sadaļu un otro pamatu, apstrīdētais lēmums ietver šādus apsvērumus.

161 Apstrīdētā lēmuma 162.–168. punktā Komisija analizē jautājumu par to, cik plaša izmeklēšana nepieciešama un pārkāpuma pastāvēšanas konstatēšanas iespējamību. Šajā sakarā tā apgalvo, ka, lai pierādītu dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, tai būtu bijis jāpārbauda, vai *La Poste* tarifi par infrastruktūras pakalpojumiem, kas ar apakšuzņēmēju sniegti *SFMI-Chronopost*, bijuši vismaz līdzvērtīgi šo pakalpojumu sniegšanas tiešajām izmaksām (tas ir, izmaksām, kas saistītas tikai ar specifiska pakalpojuma sniegšanu un kuras vairs nepastāv, ja šo pakalpojumu vairs nesniedz), un ka šāda pārbaude prasītu novērtēt *La Poste* tiešās izmaksas katram infrastruktūras

pakalpojuma elementam, kuru tā sniegusi *SFMI-Chronopost* šķietamā pārkāpuma norises laikā. Ņemot vērā to, ka *La Poste* nebija analītiskas grāmatvedības atskaites, kas aptvertu tās darbības laika periodā no 1986. līdz 1991. gadam, tad, kā norādījusi Komisija, būtu "ārkārtīgi grūti [to] izdarīt atbilstoši tiesību normās prasītajai precizitātes pakāpei" (apstrīdētā lēmuma 164. punkts).

162 Atbildot uz sūdzības iesniedzēju argumentu, ka *Cour des comptes française* [Francijas auditoru tiesa] izvērtējusi un labojusi *La Poste* atskaites laika periodā no 1991. līdz 2002. gadam, Komisija norāda, ka "ir izslēgts, ka šāda veida apstiprināšana, kas, bez šaubām, ir atbilstoša un pietiekama, lai veiktu publisko finanšu uzraudzību, kas veicama minētajai [Tiesai], varētu ļaut Komisijai atbilstoši tiesību normās prasītajai precizitātes pakāpei savākt pierādījumus par 82. panta pārkāpumu" (apstrīdētā lēmuma 165. punkts).

163 Apstrīdētā lēmuma 167. punktā Komisija norādījusi:

"Komisijai katrā gadījumā jāizvērtē tas, vai *La Poste* sniegusi savstarpējas subsīdijas savai meitas sabiedrībai *Chronopost* lietā [par] valsts atbalstu (šobrīd apelācijā [tiesā]). Šajos apstākļos vērtējums par EKL 82. pantu nozīmē Komisijas darba atkārtošanu." Tā uzskata, ka savstarpējo subsīdiju vērtējums saistībā ar noteikumiem par valsts atbalstu bija atbilstošāks, jo tā varēja aptvert visas sūdzībā norādītās darbības, tostarp nodokļu un muitas priekšrocības, kuras varētu būt baudījusi *SFMI-Chronopost*.

Lietas dalībnieku argumenti

164 Prasītājas apgalvo, ka Komisija savu sūdzības noraidījumu Kopienas interešu neesamības dēļ balsta uz apstākli, ka tai jautājums par savstarpējo subsīdiju pastāvēšanu

katrā gadījumā būs jāizskata saistībā ar sūdzības sadaļu par valsts atbalstu. Tāda būtu apstrīdētā lēmuma 167. punkta vienīgā iespējamā interpretācija. Faktiski, ja Komisija būtu vēlējusies apgalvot, ka tai šis jautājums ir jāizskata vienīgi tādā gadījumā, ja Pirmās instances tiesa atceltu 1997. gada lēmumu saskaņā ar EKL 87. un 88. pantu, šis arguments zaudētu jebkādu nozīmi, pamatojot sūdzības noraidījumu Kopienas interešu neesamības dēļ. Prasītājas uzskata, ka ar šo argumentu Komisija esot atkāpusies no nostājas, ko tā aizstāvēja Pirmās instances tiesā lietās, kurās pasludināti iepriekš 21. punktā minētais 2000. gada 14. decembra spriedums lietā *UFEX* u.c./Komisija un iepriekš 23. punktā minētais 2006. gada 7. jūnija spriedums lietā *UFEX* u.c./Komisija.

165 Apstrīdētā lēmuma 167. punktā ietvertā Komisijas argumentācija tādējādi esot acīmredzams labas ticības principa un lojālas sadarbības ar Pirmās instances tiesas principa pārkāpums, un attiecīgi EKL 10. panta pārkāpums, kas judikatūrā interpretēts kā tāds, kas tāpat piemērojams arī attiecībās starp institūcijām.

166 Juridiski nevarot apstiprināt Komisijas argumentāciju, saskaņā ar ko lēmums par sūdzības noraidīšanu balstītos uz nākotnē paredzamu un hipotētisku notikumu (to, ka Pirmās instances tiesa atcels lēmumu par sūdzības sadaļu par valsts atbalstu, kas apstrīdēts lietā, kurā pasludināts iepriekš 23. punktā minētais 2006. gada 7. jūnija spriedums lietā *UFEX* u.c./Komisija).

167 Komisija prasītāju argumentus apstrīd.

Pirmās instances tiesas vērtējums

168 Ievadam ir jānorāda, ka prasītāju argumentācija ietver pretrunu. No vienas puses, tās apstiprina, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 167. punktā ir uzskatījusi, ka tai katrā

gadījumā jautājums par savstarpējām subsīdijām jāizvērtē saistībā ar sadaļu par valsts atbalstu un nevis tikai tad, ja Pirmās instances tiesa atceltu 1997. gada lēmumu par šo sadaļu. No otras puses, tās apstiprina, ka Komisija apstrīdēto lēmumu ir balstījusi uz nākotnē paredzamu un hipotētisku gadījumu, proti, to, ka Pirmās instances tiesa atceltu 1997. gada lēmumu.

169 Katrā gadījumā Komisijas arguments apstrīdētajā lēmumā, ka tai "katrā gadījumā jāizvērtē tas, vai *La Poste* sniegusi savstarpējas subsīdijas savai meitas sabiedrībai *Chronopost* lietā [par] valsts atbalstu (šobrīd apelācijā [tiesā])", nevar nozīmēt, ka Komisija grasījās turpināt savu izmeklēšanu lietas sadaļā par atbalstiem pat tad, ja Pirmās instances tiesa apstiprinātu lēmumu, ar kuru konstatēta valsts atbalsta neesamība. Šis teikums, kā pamatoti uzsvērusi Komisija, nozīmē vienīgi to, ka jautājums par savstarpējām subsīdijām ietilpst sūdzības sadaļā par valsts atbalstu un tāpēc apskatāms tās ietvaros.

170 Komisija varēja izvēlēties jautājumu par savstarpējām subsīdijām apskatīt tikai tajā sūdzības sadaļā, kas attiecas uz valsts atbalstu. Tā apstrīdētajā lēmumā vispirms bija konstatējusi, ka pārkāpums bija beidzies un ka nebija paliekošu seku, lai turpinājumā izvērtētu vairākus elementus saistībā ar Kopienas interešu pastāvēšanu. Tā secināja, ka nepastāvēja Kopienas intereses turpināt sūdzības izskatīšanu, pat ja apgalvotie pārkāpumi tikuši faktiski izdarīti.

171 Komisija, kurai nebija pienākuma konstatēt, vai pārkāpums ir noticis, vai ne, varēja atsaukties uz apstākli, ka savstarpējo subsīdiju pastāvēšanas jautājums tiks apskatīts saistībā ar sadaļu par valsts atbalstu. Tai nebija ne jāaptur sadaļas par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu izvērtēšana līdz galīgā nolēmuma par sadaļu par valsts atbalstu, ne apstrīdētajā lēmumā, kas attiecas uz sadaļu par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, jāatkārto 1997. gada lēmuma argumentācija attiecībā uz šo

sadaļu. Šāda sadalīšana faktiski varētu nozīmēt darba dubultošanos, jo vieni un tie paši jautājumi tiktu apskatīti divās paralēlās lietās, ja tiktu apstrīdēts lēmums, ar kuru noraidīta sūdzība par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu.

172 Visbeidzot, jautājums par to, vai pastāvēja savstarpējās subsīdijas, nav izšķirošs pamatojumā, kuru Komisija sniedz apstrīdētajā lēmumā, jo tā ir noliegusi Kopienas interešu pastāvēšanu citu iemeslu dēļ. Norādi, ka savstarpējo subsīdiju pastāvēšana tiks izvērtēta saistībā ar sadaļu par valsts atbalstu, nevar uzskatīt par labas ticības principa un principa, kas paredz lojālu sadarbību starp Kopienas iestādēm, pārkāpumu. Kā to pamatoti uzsvērusi Komisija, tas nepavisam neattiecas uz argumentu, kas ir pamatā Komisijas pamatojumam.

173 No tā izriet, ka pirmā pamata ceturtā sadaļa ir jānoraida, kā arī jānoraida pirmais pamats kopumā.

2. *Par otro pamatu — pretruna starp pamatojumu, kas balstīts uz apstrīdētā lēmuma diviem būtiskiem elementiem*

Lietas dalībnieku argumenti

174 Prasītājas uzskata, ka apstrīdētais lēmums balstīts uz pamatojuma neesamību un pretrunām pamatojumā, kas iespaido tās argumentācijas būtisku elementu.

175 Tās apgalvo, ka nav sniegts pamatojums apstrīdētā lēmuma 165. punktā ietvertajam Komisijas apgalvojumam, ka ir izslēgts, ka *Cour des comptes française* labojumi ziņojumiem varētu ļaut Komisijai atbilstoši tiesību normās prasītajai precizitātes pakāpei savākt pierādījumus par EKL 82. panta pārkāpumu. Komisija neesot sniegusi nekādu skaidrojumu par šķietamo atšķirību starp aprēķiniem, kas būtu tai jāveic, un aprēķiniem, kurus bija izdarījusi *Cour des comptes française*.

176 Turklāt prasītājas uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā bija dubulta pretruna. No vienas puses, pretēji tam, ko Komisija norādījusi apstrīdētā lēmuma 164. punktā (skat. iepriekš 161. punktu), tā šī paša lēmuma 167. punktā (skat. iepriekš 163. punktu) atzīst, ka tā pilnīgi noteikti var pārbaudīt, ciktāl segtas *La Poste* izmaksas. No otras puses, Komisija apstrīdētā lēmuma 167. punktā, pretēji tam, ko tā norādījusi šī paša lēmuma 164. punktā, esot apstiprinājusi, ka iemesls, kāpēc tā nav pārbaudījusi, ciktāl segtas *La Poste* izmaksas, ievērojot EKL 82. pantu, neesot tas, ka Komisija to nevarētu, bet gan drīzāk, ka tas nozīmētu Komisijas darba atkārtošanos, jo tai tas jādara attiecībā uz sūdzības sadaļu attiecībā uz valsts atbalstu. Prasītājas uzskata, ka te ir pretruna, kas līdzvērtīga pamatojuma neesamībai.

177 Komisija prasītāju argumentus apstrīd.

Pirmās instances tiesas vērtējums

178 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai novērtētu Kopienas intereses turpināt lietas izskatīšanu, Komisijai ir jāņem vērā attiecīgās lietas apstākļi un, konkrētāk, faktiskie un tiesību apstākļi, kas norādīti tai iesniegtajā sūdzībā. Tai it īpaši jālīdzsvaro apgalvotā pārkāpuma nozīme kopējā tirgus pastāvēšanai, varbūtība, ka varēs konstatēt tā

pastāvēšanu, un nepieciešamo izmeklēšanas pasākumu apmērs, lai ar vislabākajiem nosacījumiem izpildītu savu pienākumu uzraudzīt EKL 81. un EKL 82. panta ievērošanu (Pirmās instances tiesas 1992. gada 18. septembra spriedums lietā T-24/90 *Automec*/Komisija, *Recueil*, II-2223. lpp., 86. punkts; iepriekš 148. punktā minētais spriedums lietā *Tremblay* u.c./Komisija, 62. punkts, un 1999. gada 21. janvāra spriedums apvienotajās lietās T-185/96, T-189/96 un T-190/96 *Riviera Auto Service* u.c./Komisija, II-93. lpp., 46. punkts).

179 Līdz ar to grūtības konstatēt atbilstoši tiesību normās prasītajai precizitātei pārkāpuma pastāvēšanu, lai pieņemtu lēmumu, ar kuru konstatēts šis pārkāpums, ir elements, ko var ņemt vērā, izvērtējot Kopienas interešu pastāvēšanu.

180 Izskatāmajā lietā prasītājas neapstrīd apstrīdētā lēmuma 164. un 165. punktā ietvertās konstatācijas, ka *SFMI-Chronopost* konti būtu pilnībā jālabo, sākot ar 1986. gadu, lai noskaidrotu, ciktāl segtas izmaksas, un ka *La Poste* nebija analītiskas grāmatvedības atskaites, kas aptvertu tās darbības laika periodā no 1986. līdz 1991. gadam (pat ja prasītājas apgalvotu, ka grāmatvedības atskaišu neesamība ir pastāvējusi vismaz līdz 2001. gadam).

181 Komisijas arguments, ka tāda veida labojumi, kā *Cour des comptes française* veiktie, neļauj Komisijai atbilstoši tiesību normās prasītajai precizitātei iegūt pierādījumus par EKL 82. panta pārkāpumu, ir pietiekami pamatots, Komisijai norādot uz atšķirību starp *Cour des comptes* pienākumu — uzraudzīt publiskos ieņēmumus, un Komisijas pienākumu, tai izvērtējot šāda pārkāpuma pastāvēšanu. Faktiski, nav skaidrs iemesls, kādēļ *Cour des comptes* būtu bijis jānovērtē visu *La Poste SFMI-Chronopost* sniegto infrastruktūras pakalpojumu tiešās izmaksas, lai izpildītu savu pienākumu uzraudzīt publisko finanšu izmantošanu.

182 Prasītājas ir vienīgi iesniegušas *Cour des comptes française* ziņojuma kopsavilkumu un vienu lapaspusi. Apstāklis, ka tās norāda interneta vietnes adresi, kurā ziņojums publicēts, nevar uzskatīt par pilnīga ziņojuma iesniegšanu. Katrā gadījumā prasītājas nav precizējušas, no kurām citām ziņojuma daļām varētu izrietēt, ka tādi atskaišu labojumi, kā *Cour des comptes* veiktie, ir pietiekami, lai pierādītu EKL 82. panta pārkāpumu. No lietas materiālos iekļautās lapas izriet, ka *Cour des comptes*, izmantojot analītiskās grāmatvedības metodes, ir aprēķinājusi, ka laika periodā no 1998. līdz 2002. gadam ar pakām saistītās darbības, kuras vadīja iekšējais operators, bijušas ar negatīvu bilanci. Tomēr tā nesniedz detalizētu veikto aprēķinu izklāstu. Šajos apstākļos Komisija varēja pamatoti prezumēt, ka līdzīgi aprēķini nav pietiekami, lai konstatētu EKL 82. panta pārkāpumu. Turklāt *Cour des comptes* precizē, ka ar pakām saistītās darbības ir pazīstamas tikai nesen, jo līdz 1998. gadam grāmatvedības dokumentos šīs darbības netika nošķirtas no pasta pakalpojumiem. Tomēr Komisijai būtu bijis jāizlabo aprēķinus par laika periodu no 1986. līdz 1991. gadam, proti, par periodu, par kuru *La Poste* nebija analītisku grāmatvedības atskaišu. Pat ja, kā to norāda prasītājas, labojumi, kas līdzvērtīgi *Cour des comptes* veiktajiem, būtu pietiekami, lai konstatētu EKL 82. panta pārkāpumu, nebūtu pārspīlēts teikt, ka tas būtu "ārkārtīgi grūts" pienākums attiecībā uz laika periodu no 1986. līdz 1991. gadam (apstrīdētā lēmuma 164. punkts).

183 Tā vietā, lai apturētu lietas izskatīšanu līdz brīdim, kad Kopienas tiesas būtu sniegušas galīgo nolēmumu saistībā ar sadaļu par valsts atbalstu, Komisija varēja izvēlēties Kopienas interešu neesamības dēļ noraidīt sūdzību saistībā ar sadaļu par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, kā vienu no elementiem izvirzot grūtības konstatēt savstarpējās subsīdijas. Turklāt, kā to uzsver Komisija, tas šajā gadījumā neskar Komisijas argumentācijas būtisku elementu.

184 Kas attiecas uz prasītāju izvirzīto šķietamo pretrunu, pietiek konstatēt, kā to pamatoti uzsver Komisija, ka jēdziens "ārkārtīgi grūts" nenozīmē "neiespējams". Tāpēc nepastāv pretruna starp apstrīdētā lēmuma 164. un 167. punktu.

185 Tāpēc otrais pamats ir jānoraida.

3. *Par trešo pamatu, kas saistīts ar dažādām tiesību kļūdām attiecībā uz sūdzības noraidījumu, balstoties uz EKL 86. pantu, EKL 82. pantu, EKL 3. panta g) apakšpunktu un EKL 10. pantu*

Lietas dalībnieku argumenti

186 Prasītājas apgalvo, ka sūdzībā tās, papildus darbībām, par kurām *La Poste* tiek pārmests saskaņā ar EKL 82. pantu, ziņoja par Francijas veiktajiem valsts atbalsta pasākumiem ar mērķi atbalstīt prettiesiskas aktivitātes. Tādi valsts pasākumi, kā priviliģētas muitas procedūras, kā arī nodokļu priekšrocības, esot pasākumi ar mērķi atbalstīt *La Poste* dominējošā stāvokļa paplašināšanos no pamata pasta pakalpojumu tirgus uz ekssprespasta tirgu, izmantojot *SFMI-Chronopost* sniegtās priekšrocības.

187 Šajā sakarā Komisija esot pārkāpusi 6. pantu Komisijas 1998. gada 22. decembra Regulā (EK) Nr. 2842/98 par pušu uzklausīšanu dažu procedūru gaitā saskaņā ar Līguma [81.] un [82.] pantu (OV L 354, 18. lpp.), apstrīdētā lēmuma 46. punktā balstoties uz motīviem, par kuriem sūdzības iesniedzējas nav uzklausītas. Turklāt Komisija esot pārkāpusi noteikumus par kombinētu EKL 86., EKL 3. panta g) apakšpunkta, EKL 10. un EKL 82. panta piemērošanu, apstrīdētā lēmuma 46. punktā norādot, ka attiecīgie pasākumi nevar ietvert kombinētu EKL 86. un 82. panta piemērošanu, jo saskaņā ar Komisijas viedokli tie ietver attiecīgās dalībvalsts "publiskās varas" izmantošanu. Visbeidzot, apstrīdētais lēmums pārkāpjot noteikumus par Kopienas interešu novērtēšanu attiecībā uz tādu sūdzību, kas balstīta uz EKL 86. un EKL 82. pantu, EKL 3. panta g) apakšpunktu un EKL 10 pantu, un, pakārtoti, šajā sakarā neesot sniegts pamatojums.

188 Komisija uzskata, ka šis pamats ir nepieņemams, šajā sakarā atsaucoties uz Tiesas 2005. gada 22. februāra spriedumu lietā C-141/02 P Komisija/*max.mobil* (Krājums, I-1283. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *max.mobil*").

Pirmās instances tiesas vērtējums

189 Saskaņā ar Tiesas judikatūru no EKL 86. panta 3. punkta formulējuma un no šī panta visu normu mērķa izriet, ka Komisijai nav pienākuma veikt darbības minēto noteikumu izpratnē un privātpersonas nevar prasīt, lai šī iestāde ieņemtu kādu konkrētu nostāju. Komisijas lēmums atteikties rīkoties sakarā ar sūdzību, ar kuru to aicina rīkoties saskaņā ar EKL 86. panta 3. punktu, tādējādi nav apstrīdams tiesību akts, par kuru var celt prasību par tiesību akta atcelšanu (iepriekš 188. punktā minētais spriedums lietā *max.mobil*, 69. un 70. punkts, un Tiesas 2006. gada 23. februāra rīkojums lietā C-171/05 P *Piau*/Komisija, Krājumā nav publicēts — Krājums, I-37. lpp.*, 53. punkts).

190 Nav nozīmes prasītāju argumentiem, kas saistīti ar iespējamajām procesuālajām atšķirībām starp izskatāmo lietu un lietu, kurā pasludināts spriedums lietā *max.mobil*.

191 Kas attiecas uz argumentu, ka prasītājas visu savu sūdzību iesniegušas saskaņā ar Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktu un ka Komisija to kā tādu arī izskatījusi, ir jāuzsver, ka sūdzības iesniedzējs, kas iesniedz sūdzību ar vienu juridisku pamatu, kas nav atbilstošs, nevar uz šī pamata izmantot iespēju celt prasību par Komisijas atteikuma turpināt izskatīt sūdzību, kas vērsta pret valsti. Regula Nr. 17 nav piemērojama EKL 86. pantam (iepriekš 188. punktā minētais spriedums lietā *max.mobil*, 71. punkts). Tas pats attiecas uz Padomes 2002. gada 16. decembra Padomes Regulu (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), kas stājusies spēkā 2004. gada 1. maijā. Pat

ja Komisija sūdzību kopumā izskatījusi kā sūdzību, kas attiecas uz Regulas Nr. 17 3. panta 2. punktu, tas nevar grozīt šo tiesisko regulējumu. Katrā gadījumā iespējamā Komisijas kļūda attiecībā uz piemērojamo juridisko pamatu nav tāda, kas dotu sūdzības iesniedzējam tiesības celt prasību Kopienu tiesā par to, ka noraidīta sūdzība, ar kuru Komisija tiek aicināta rīkoties saskaņā ar EKL 86. panta 3. punktu.

192 Prasītājas tāpat apgalvo, ka tās nav Komisijai iesniegušas sūdzību, tikai pamatojoties uz to, ka Francijas Republika pārkāpusi EKL 86. pantu, bet ka sūdzība bija vērsta pret *La Poste* par autonomu EKL 82. panta pārkāpumu un pret Francijas Republiku par noteikumu par kombinētu EKL 86. panta, EKL 82. panta, EKL 3. panta g) apakšpunkta un EKL 10. panta pārkāpumu. Šajā sakarā ir jāuzsver, ka sūdzība, kas bija pamatā lietai *max.mobil*, arī nebija balstīta tikai uz EKL 86. panta pārkāpumu, bet gan uz to, ka pārkāptas kombinētas EKL 82. panta un 86. panta 1. punkta normas (iepriekš 188. punktā minētais spriedums lietā *max.mobil*, 4. punkts). Faktiski no EKL 86. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka šī norma vienmēr skatāma kopsakarā ar kādu citu Līguma normu. Kas attiecas uz to, ka norādīts EKL 10. pants kopsakarā ar EKL 3. panta g) apakšpunktu, Komisija apstrīdētā lēmuma 170. punktā ir pamatoti uzsvērusi, ka EKL 86. pants ir *lex specialis*. Vienīga šo normu, kurās vispārīgā veidā noteikti dalībvalstu pienākumi, citēšana nepiešķir sūdzības iesniedzējam tiesības vērsties pret lēmumiem, kas ietilpst EKL 86. panta piemērošanas jomā.

193 Visbeidzot, apstāklis, ka sūdzības iesniedzējas apvienojušas sūdzību, kas vērsta pret dalībvalsti, ar sūdzību, kas vērsta pret uzņēmumu, vēl jo vairāk nevar tām piešķirt tiesības apstrīdēt to lēmuma daļu, kas attiecas uz sūdzību, kura vērsta pret dalībvalsti. Tā kā Komisijai nav pienākuma rīkoties EKL 86. panta izpratnē, ir skaidrs, ka privātpersonas nevar tai radīt pienākumu rīkoties šādā veidā, apvienojot sūdzību, kas vērsta pret dalībvalsti, ar sūdzību, kas vērsta pret uzņēmumu.

194 Prasītājas tāpat apgalvo, ka Komisija nekad nav apstrīdējusi, ka tas pilnībā ietilpst vispirms Regulas Nr. 2842/98, pēc tam — Regulas Nr. 773/2004 kontekstā. Tās uzsver, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir norādījusi, ka tā nav iecerējusi veikt sūdzības padziļinātu izmeklēšanu saskaņā ar EKL 86., EKL 3. panta g) apakšpunktu un EKL 10. pantu tieši to pašu iemeslu dēļ, kādēļ nepastāv Kopienas interese veikt padziļinātu izmeklēšanu saskaņā ar EKL 82. pantu. Šajā sakarā pietiek konstatēt, ka šīs regulas, tāpat kā Regula Nr. 17 un Regula Nr. 1/2003, nav piemērojamas EKL 86. pantam un ka tās nekļūst piemērojamas tikai tādēļ, ka Komisija ir uzskatījusi par pienākumu tās piemērot (pirms iepriekš 188. punktā minētā sprieduma lietā *max. mobil* pasludināšanas). Turklāt apstāklis, ka Komisija ir norādījusi iemeslus, kādēļ tā nerīkosies sakarā ar sūdzību, negroza šīs lēmuma sadaļas, kas ir tiesību akts, kuru nevar apstrīdēt, juridisko kvalifikāciju. Turklāt apstāklis, ka Komisija nav nošķīrusi dažādus apstrīdētā lēmuma aspektus, norādot sūdzības iesniedzējām to tiesību aizsardzības līdzekļu esamību, negroza tiesību akta juridisko statusu.

195 Ir jānoraida prasītāju arguments, ka procesuālā situācija izskatāmajā lietā ir salīdzināma situācijai, kāda bija pamatā Tiesas 1995. gada 19. oktobra spriedumam lietā C-19/93 P *Rendo* u.c./Komisija (*Recueil*, I-3319. lpp.). Šajā sakarā ir jākonstatē, ka šajā lietā sūdzība bija vērsta tikai pret uzņēmumiem, nevis pret kādu dalībvalsti, un ka šīs sūdzības pamats nebija EKL 86. pants. Tikai izskatot šo sūdzību, Komisija ir izvērtējusi to, vai EKL 86. panta 2. punkts nepieļauj EKL 81. panta 1. punkta piemērošanu. Tātad procesuālā situācija atšķīrās no procesuālās situācijas izskatāmajā lietā.

196 No tā izriet, ka trešais pamats ir noraidāms kā nepieņemams.

197 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasība ir noraidāma.

Par tiesāšanās izdevumiem

198 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr saskaņā ar 87. panta 3. punkta pirmo daļu, ja pastāv izņēmuma apstākļi, Pirmās instances tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

199 Izskatāmajā lietā prasība ir noraidāma, un kā Komisija, tā personas, kas iestājušās lietā, ir lūgušas piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Tomēr ir jāņem vērā apstāklis, ka Komisija savus pienākumus apstrīdētajā lēmumā ir interpretējusi nepareizi, uzskatot, ka tai nav pienākuma novērtēt apgalvoto pārkāpumu smagumu un ilgumu (skat. iepriekš 76. punktu). Pat ja šī kļūda nav iespaidojusi lēmuma dispozitīvo daļu un tātad nevar izraisīt to, ka Pirmās instances tiesa atceltu apstrīdēto lēmumu (skat. iepriekš 147. punktu), tā tomēr ir pamudinājusi prasītājas apstrīdēt lēmumu Pirmās instances tiesā. Šī iemesla dēļ Pirmās instances tiesa uzskata, ka tā ir taisnīgi novērtējusi lietas apstākļus, nolemjot, ka Komisijai savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašai.

200 Tomēr atbilstoši Reglamenta 87. panta 5. punkta pirmajai daļai pusei, kas atsakās no prasības, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja pretējā puse to ir prasījusi apsvērumos par atteikšanos no prasības. Izskatāmajā lietā *CRIE* ir atteikusies no prasības, un Komisija ir lūgusi, lai *CRIE* piespriež atlīdzināt tās tiesāšanās izdevumus. Saskaņā ar šī panta otro teikumu pēc tās puses pieteikuma, kura atsakās no prasības, tiesāšanās izdevumus var piespriest pretējai pusei, ja to pamato šīs pretējās puses rīcība. Tomēr izskatāmajā lietā šis otrais teikums nav piemērojams, jo *CRIE* nav iesniegusi pieteikumu par tiesāšanās izdevumiem savā vēstulē par atteikšanos no prasības. Tāpēc jāpiespriež *CRIE* atlīdzināt vienu ceturto daļu Komisijas tiesāšanās izdevumu.

201 Kas attiecas uz personu, kas iestājušās lietā, tiesāšanās izdevumiem, jākonstatē, ka tās nav prasījušas atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pēc tam, kad *CRIE* atteikusies no prasības. Atbilstoši Reglamenta 87. panta 5. punkta trešajai daļai, ja tiesāšanās izdevumu atlīdzināšana netiek prasīta, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tāpēc ir jānospriež, ka *Chronopost* un *La Poste* vienu ceturto daļu savu tiesāšanās izdevumu sedz pašas. Turklāt Pirmās instances tiesa uzskata, ka ir jāpiesprież prasītājām atlīdzināt trīs ceturtdaļas personu, kas iestājušās lietā, tiesāšanās izdevumus atbilstoši to prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) *CRIE SA* svītrot no prasītāju saraksta;

2) prasību noraidīt;

3) *L'Union française de l'express (UFEX), DHL Express (France) SAS* un *Federal express international (France) SNC* sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina trīs ceturtdaļas *Chronopost SA* un *La Poste* tiesāšanās izdevumus.

***Chronopost* un *La Poste* trīs ceturtdaļas savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas. *CRIE* sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina vienu ceturtdaļu Komisijas tiesāšanās izdevumus. Komisija trīs ceturtdaļas savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.**

Pirrung Forwood Pelikánová

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 12. septembrī.

Sekretārs — Priekšsēdētājs

E. Coulon — J. Pirrung

Satura rādītājs

Prāvas priekšvēsture ..... II - 3406

1. Lietas dalībnieki ..... II - 3406

2. 1990. gada 21. decembra sūdzība ..... II - 3408

3. Komisijas 1992. gada 10. marta vēstule ..... II - 3409

4. 1994. gada 30. decembra lēmums noraidīt sūdzību ..... II - 3409

5. Procesi valstīs ..... II - 3410

6. Apstrīdētais lēmums ..... II - 3411

7. Lēmums par sūdzības sadaļu, kas attiecas uz valsts atbalstu ..... II - 3411

Process un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 3413

Par pieņemamību ..... II - 3415

1. Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 3415

2. Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 3417

Ievada apsvērumi ..... II - 3417

Par pirmo iebildi par absolūtiem šķēršļiem [tiesas procesam], kura saistīta ar *UFEX* iesniegtas sūdzības neesamību ..... II - 3418

Par otro iebildi par absolūto šķērsli [tiesas procesam], kas saistīta ar *La Poste* pamattiesību pārkāpumu ..... II - 3419

Par lietas būtību ..... II - 3422

1. Par pirmo pamatu — pārkāpums noteikumiem par Kopienas interešu turpināt sūdzības izskatīšanu novērtējumu ..... II - 3422

Par pirmo sadaļu — acīmredzami nepareiza Pirmās instances tiesas 2000. gada 25. maija sprieduma izpratne, kurš seko apelācijas procesā pasludinātajam Tiesas 1999. gada 4. marta spriedumam ..... II - 3423

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 3423

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 3424

Par otro sadaļu — acīmredzami kļūdains vērtējums noteiktiem elementiem, kas ir obligāti, nosakot Kopienas intereses ..... II - 3429

Apstrīdētā lēmuma kopsavilkums ..... II - 3429

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 3433

— Apgalvoto pārkāpumu smagums ..... II - 3433

— Apgalvoto pārkāpumu ilgums ..... II - 3434

— Apgalvoto pārkāpumu pret konkurenci vērsto seku turpināšanās .. II - 3435

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 3436

— Apgalvoto pārkāpumu ilgums ..... II - 3436

— Apgalvoto pārkāpumu seku saglabāšanās ..... II - 3443

— Apgalvotā pārkāpuma smagums ..... II - 3449

Par trešo sadaļu — acīmredzami un ar nodomu nepareizs vērtējums Komisijas lomai, izvērtējot Kopienas interešu pastāvēšanu, salīdzinājumā ar lomu, kāda ir valstu tiesām ..... II - 3452

Apstrīdētā lēmuma kopsavilkums ..... II - 3452

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 3453

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 3453

Par ceturto pamatu — saistībā ar to, ka Komisija, apstrīdētā lēmuma 167. punktā atgriežoties pie jautājuma lietā par valsts atbalstu, lai pamatotu savu noraidījumu, kas saistīts ar iespējamo Kopienas interešu neesamību, pārkāpj labas ticības principu un lojālas sadarbības starp Kopienas iestādēm principu (EKL 10. pants) ..... II - 3456

Apstrīdētā lēmuma kopsavilkums ..... II - 3456

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 3457

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 3458

2. Par otro pamatu — pretruna starp pamatojumu, kas balstīts uz apstrīdētā lēmuma diviem būtiskiem elementiem ..... II - 3460

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 3460

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 3461

3. Par trešo pamatu, kas saistīts ar dažādām tiesību kļūdām attiecībā uz sūdzības noraidījumu, balstoties uz EKL 86. pantu, EKL 82. pantu, EKL 3. panta g) apakšpunktu un EKL 10. pantu ..... II - 3464

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 3464

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 3465

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 3468